ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நள ௵ வைகாசி ௴ [ஸஞ்சிகை 4.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்

மதபேதங்கள். கலாவைஷம்ய ப்ரயுக்தமாய்ப் பிறந்த புஸ்தங்களில் சில நம்மால் காலாந்தரங்களில் வாசிக்கப்பட்டுள. அவற்றுள், தென்கலை வடகலை ஸம்ப்ரதாய பேதங்கள் நூறுக்கு மேற்பட்டுக் கணக்கிடப்பட்டன. பாஷ்யகாரர் திருநாட்டை அலங்கரித்து எட்டு நூற்றாண்டுகள் முடியவில்லை. அவர் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்கள் ப்ராயேண ஸ்ரீரங்கத்திலும் பெருமாள் கோவிலிலும் குடிகொண்டார்கள். தேசிகன் ஸ்ரீரங்கத்துக்கு எழுந்தருளின காலமான 600 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பாகத் தான், ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயம் இரண்டு பட்டதாக வெளியாயிற்று. இவ்வகுப்பினரில் ஆறு நூற்றாண்டுகளுக்குள்ளாக நூறு வித்யாஸங்கள் ப்ரகாசிப்பது விசேஷமில்லை போலும்!

ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் எழுந்தருளி யிருந்த கோபாலதேசிகன் காலம் முதல் வடகலை ஸம்ப்ரதாயத்தில்

அந்தர்க்கதங்களான அஹோபிலமடம் முநித்ரயம் என்னும் பிரிவுகளுக்குள்ளும், இருபது அம்ஶங்களுக்கு மேல் பேதங்கள் உதித்தன. நூற்றாண்டுகள் இனிமேல் வளராமல் நிற்கமாட்டா. ஆதலால் தேசிகன் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் தமக்குள் பேதங்களை வ்ருத்திக்குக் கொண்டுவராமல் நிறுத்தவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கப் படுகின்றார்கள்.

ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயம் இவ்வண்ணம் நிற்கின்றது. இதற்கும், ஶங்கர மத்வ ஸம்ப்ரதாயங்கட்கும் உள்ள பரஸ்பர பேதங்களைக் கணக்கிடல் கூடுமோ?

இன்னும் சைவ வைஷ்ணவ ஸமய பேதங்கள் உள. இவற்றில் ஆழ்ந்தவர்கள் ப்ராயேண இதிஹாஸ புராணங்களை இஷ்டப்படிப் பலவிடம் மாறுபாடு செய்துளர். ஶ்ருதியிலும் விரலிட்டார்கள் என்று ஸம்ஶயிக்க ஹேதுக்கள் உண்டு.

இதன்மேல் வல்லப, சைதந்ய, ராமாநந்தாதி மதங்களை நினைத்தால், 'நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந' வென்று சொன்ன ஶ்ருதியை நம் தேசத்தார் எவ்வளவு தூரம் வருத்திவிட்டார்க ளென்பதைக் கணிசிக்கப்பொருந்தும்.

ஶ்ருதியையே திரஸ்கரித்த பௌத்த ஜைந்ய மதங்களும் அவற்றின் உட்பிரிவுகளும் 25 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாக நம் தேசத்தில் உண்டாயின. நம் தேச பாஹ்ய மதங்களான மஹம்மதிய கிறிஸ்தவ மதங்களும், ராஜ்யார்த்தமாக நம் தேசத்தைக் கைக்கொண்ட மஹம்மதிய கிறிஸ்தவர்களுடன் தேசத்தில் ப்ரவேசித்து, நம் ஜநங்களை ஏராளமாகத் தமக்குள் சேர்த்துக்கொள்கின்றன.

துலுக்கர் ஸம்ஸர்க்கத்தி லகப்பட்ட ஒரு ஹிந்துவால் சிக்கு மதமும், கிறிஸ்தவர் யோசனைகளால் வசப்படுத்தப்பட்ட சில ஹிந்துக்களால், ஆர்யப்ரஹ்ம ஸமாஜங்களும் உண்டாக்கப் பட்டன.

இவ்வண்ணம் மதபேதங்கள் ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸங்கல்பமின்றி அமைந்திரா. அந்த ஸங்கல்பத்துக்குக் காரணங்களும் ப்ரயோஜநங்களுந் தான் நாம் அறியோம். ஸமய பேதங்க ளெல்லாம் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்று, எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவே, அவன் அதை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்துகொண்டு நிற்

கின்முனென்றும், பேரநந்தம் பேசி மறையநந்தம் சொலும் பெரிய மௌநத்தின் வைப்பாக இருக்கின்முனென்றும், தாயுமானவர் சொன்னர். ஸ்ரீ பாஷ்யம் காலக்ஷேபம் செய்கின்றவர், “அவன் நம் கண்கட்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகின்முனில்லையே ; ஈஶ்வரனை நாம் எவ்வண்ணம் கேட்கப் பொருந்தும்?” என்று அநுஸந்திக்கின்றனர்.

பாஹ்ய மதங்கள் நிற்கட்டும். வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஸமாந ப்ரமாணங்களை ஒப்புக்கொண்டு, அவற்றினுடைய அர்த்த விசாரம் செய்வதில் பிந்நப்படுகின்றன. இந்த வித்யாஸங்களை விலக்க ஸாத்யமில்லை. விவேகமுள்ளவர்கள், பேதிக்கும் வைதிக மதங்களுள் எது யுக்திக்கும், லோகரீதிக்கும், ப்ரசுரமாகவும் ப்ராயிகமாகவும் ஏற்படுகின்ற ஶ்ருதிமுதலான ப்ரமாணங்களின் தாத்பர்யத்துக்கும் பொருந்தி நிற்கின்றதென்று ஆலோசிக்கப் பொருந்தும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ‘ശ്രൗതതൎക്കാനുഗൃഹീതന്യായേന’ என்று ஸாதித்த வண்ணம் தடஸ்தர்கள் யோசிக்கக் கூடும். “ആൎഷം ധൎമ്മോപദേശം ച വേദശാസ്ത്രാവിരോധിനാ । യസ്തൎക്കേണാനുസന്ധത്തേ സ ധൎമ്മം വേദ നേതരഃ” ॥ என்று தர்மவிஷயத்தில் மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் விதித்தது, தத்வநிரூபணத்துக்கும் பொருந்தும். இப்படிச் செய்வதில் ஒரு மதாபிமாநி மற்றொன்றைக் கண்டிக்க நேரிடலாம். அப்படிச் செய்யும் போதும் வாதம் த்வேஷத்தில் முடியாமல் நிற்க அமையும். இன்னும் யாவர்க்கும் ஸமாநமான அம்ஶங்களை ரக்ஷிக்க யாவரும் ஒருமிக்க இயலும். இவ்வண்ணம் வைதிகமதங்கள் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியதைத் தத்காலம் மிகவும் அபேக்ஷிக்கின்றது. ‘പുരുഷാന്ന പരം കിഞ്ചിൽ സാ കാഷ്ഠാ സാ പരാ ഗതിഃ’ என்று ஶ்ருதி நிர்த்தேசித்ததை அநுஸரித்து ஏற்பட்ட “വേദശാസ്ത്രാൽ പരം നാസ്തി ന ദൈവം കേശവാൽ പരം” எனும் வேதவ்யாஸ நிர்ணயத்தை ஸநாதந தர்மநிஷ்டர்கள் எல்லோரும் ஆதரிக்கப்பொருந்தும். ‘വിദ്യൈവ ഹി നിഷ്ഠാനാം വേദധ്വ രക്ഷ സനാതനം’. எனும்படியே வேதமதம் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியதன்றே? ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க்குள்ளும் அவ்வித ஸம்பந்தம் பரஸ்பர ஹிதத்தைத்

தேடும் முயற்சியில் அவர்களை மூட்டலாமே. வைதிக மதங்கள் வேத மார்க்கத்தை விச்வஸித்து, வேத தாத்பர்ய விரோதமின்றித் தம் கொள்கைகளை ஆதரிக்கக்கூடாதோ? விரோதம் இல்லாதபோதும், வேதம் ஸம்மதிக்காத அம்சங்களில் பிறந்த வித்யாஸங்களை த்வேஷகாரணங்கள் ஆக்காமல் வைத்துக்கொள்ள அமையாதோ? அடி முதல் உச்சி வரையில் நிர்த்தோஷமாக ஏற்பட்டதென நம்பப்பட்ட நம்முடைய தர்சநத்தின் விஷயமாக, அந்யரால் பரிபவாதிகள் யோசிக்கப்பட வேண்டாமென்றும், தர்சநஸ்தர்களுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் அஸூயை மேலிட்டு அதனுல் தர்சநம் பரிபவமடையாமல் இருக்கவேண்டுமென்றும், "ஆவாஹ வஞ்சநவாயி நி உபஜிவந்து ஆஸாஸநீபவேரஃ நவிவக்ஷ ஹெதாஃ॥ ஆவா தஸாம்தி ஐய ஈராநுவ நாஷூீயாநு ஸுநீா நீ வொஜநீ விஜஹாகுவஸூயா॥" எனும் ச்லோகத்தால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமன் ப்ரார்த்தித்தது வீணைதாகத் தோன்றுகின்றது. இந்த ஸ்திதிக்கு மாறுதல் உண்டோ? உண்டாகுமானுல் எப்போது உண்டாகும்?

'ஸம்ஜொஷாய ஸ்ம விசூஸதி ஐஹஸஹஸ்ரவிநூா ஆவிஹூா',

தீபிகைக்கு விஷயப்ரதாந அபேக்ஷை.

என்று ப்ரபந்நன் உத்தர க்ருத்ய விஷயமாகத் தேசிகன் ச்லோகம் ஸாதித்தனர். அந்த ச்லோக தாத்பர்யத்தை அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டுவர நமக்கு யோக்யதையில்லை. வேதாந்த தீபிகையின் முதல் இரண்டாம் ஸம்வத்ஸர ஸஞ்சிகைகளைச் சில நாள்கட்கு முன் படிக்கப்புக்கோம். முன்படித்த விஷயங்களாயினும், இப்போதும் அவை நவம் நவமாக நமக்குத் தோற்றி மிகவும் ஸந்தோஷம் அளித்தன. அவ்விஷயங்களை நமக்கு விச்வாஸத்தால் ஸமர்ப்பித்த மஹாங்கள், மீண்டும் அவ்வண்ணம் க்ருபை பண்ணமாட்டார்களோ? இந்த ரூபமாக லோகஹிதத்தை அவர்கள் அங்கீகரிக்கப் பொருந்தாதோ? 'ஆரஹஸூராஃ வஜெடிாக்ஷிணாதூாஃ' எனும் க்யாதிதான் அந்த ஸ்வாமிகளுடைய க்ருபையைத் தீபிகை இழந்துவிட்டதற்குக் காரணமாமோ?

"விஷ்ணுஸ்தல மஞ்சரி"

இப்பெயர்கொண்ட புஸ்தகமொன்று ம-ா-ா-ஸ்ரீ., மயிலை கொ. பட்டாபிராம முதலியார் அவர்களால் இயற்றப்பட்டு நம் பார்வைக்கு அநுப்பப்பட்டது. இது ஆஸ்திகராய் நிற்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்யத்தக்கது. பகவான் அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசங்களின் நாமங்களே பலர்க்குத் தெரிவதில்லை. ஆதலால் ஒவ்வொரு ஸ்தலத்தின் ப்ரபாவமும், அதற்கு மார்க்க ஸௌகர்யங்களும், யாத்ரை செய்பவர்களுக்குத் தெரியவேண்டிய ஸர்வாம்சங்களின் விவரணமும் விஷ்ணுஸ்தல மஞ்சரியில் விசேஷமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. யாத்ரை செய்ய அஶக்தராயிருக்கும் பாகவதர்களும் இந்நூலைப் படித்துக் களிப்படையப் பொருந்தும். ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் விஶேஷ ஜ்ஞானம் பெற்றவர் பலருளர். அவர்க்குள் முதலியாரவர்கள் ஜ்ஞானமானது லோகோபகார நிமித்தமாக ப்ரயோஜநப்பட்டது. திருப்பதி ஸ்தல விமர்சம் எனப்பட்டவிஷயம் த்ராவிட பாஷையில் க்ரந்தகர்த்தாவினுடைய விசேஷ ப்ரஜ்ஞையை ஆவிஷ்கரிக்கின்றதுமன்றி, அந்த ஸ்தலஸம்பந்தமாகச் சில மந்தமதிகளால் ப்ரமிக்கப்பட்டபடியே யாம் கேள்விப்பட்ட துரூஹங்கட்குத் தக்க ஸமாதாநத்தையும் அளிக்கின்றது.

திருமந்த்ர ப்ரதானம்

இப்பெயர் கொண்டதோர் சிறு நூல் நம்முடைய பார்வைக்கு வந்தது. இந்த க்ரந்தகர்த்தா மதுரையில் வக்கீலாயிருக்கும் ஸ்ரீமான் உ. வே. சேஷய்யங்கார். இதன் விஷயம் கம்பராமாயணத்தில் ஸுந்தரகாண்டம்' உருக்காட்டுப்படலச் செய்யுள்களின் உள்ளுறை. இதைப் படிக்க நாம் மிக வியப்புற்றோம். இந்நூல் செய்தவரைப்போல் ஆங்கிலேய பாஷையில் விசேஷ பாண்டித்யம் பெற்ற பலரால் ப்ரசுரமாக அநாதரிக்கப்பட்ட தேசபாஷையிலும், கவிஶ்ரேஷ்டரான கம்பருடைய செய்யுளிலும், விஶ்வாஸ பூர்வகமான ஆராய்ச்சியை இந்நூலாசிரியர் பொருந்தினவர்; ஜந்மத்தால் ஸித்திப்பதோர் மஹாதநமென விளங்கும் ஜந்ம மதத்தை அமதமாக வைத்துக்கொள்பவர் வகுப்பில் அவர் நின்றிருந்தும், ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநத்தை அவர் ஸம்பாதித்தவர்; அந்த ஜ்ஞாநத்தால் ஸித்தித்த விஶேஷார்த்தங்களைக் கம்பர் செய்யுள்க

ளில் ஸாக்ஷாத்கரிக்க நன்கு முயன்றவர். இவை நம்முடைய விஸ்மய காரணங்கள்.

ஸ்ரீராமனுடைய கணையாழியை ஹநுமான் ஸீதைக்குக் கொடுத்ததை ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்குச் செய்யும் திருமந்த்ரப்ரதாநமாய்க்கொண்டு, அதனால் ஸீதைக்கு உண்டான ஸந்தோஷத்தையும், அதன் பரீவாஹமாய் வந்த சேஷ்டிதங்களையும், ஹநுமானிடம் அவள் பாராட்டின க்ருதஜ்ஞதையையும், திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் உபதேசம் பெற்ற ஶிஷ்யனுடைய ஆநந்தமாகவும், அதன் அநுபவமாகவும், அதனால் அந்த ஶிஷ்யன் சரீரத்தில் தோற்றிய தேஜஸ்ஸாகவும், அவன் குருவினிடம் செய்யும் உபகார ஸ்மரணமாகவும், கம்பர் செய்யுள்களின் உள்ளுறையானது க்ரந்த கர்த்தாவால் விவரிக்கப்பட்டது. அவர் இவ்வண்ணம் செய்ததற்குக் காரணம் பெரியோர்களால் வால்மீகி க்ருதமான ஸுந்தரகாண்டத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களென்று அவரால் காட்டப்பட்டது.

ஸுந்தரகாண்ட ஆரம்ப ஶ்லோக வ்யாக்யாநத்திலும், அக்காண்டத்தின் 27-வது ஸர்க்கத்தின் முடிவான ஶ்லோக வ்யாக்யாநத்திலும், கோவிந்தராஜரால், "க்ஷநாதி ஹமவத்ஸம்வம்யவதஃ வெத நஸ்ய உஜ்ஜீவநெ ப்ரவ்ருத்தஸ்ய ஆசாய ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திஃ க்ஷிவ்யஜ்யதெ" என்று ஆரம்பித்து, லங்கை சரீரமென்றும், ராவண கும்பகர்ணர்கள் அஹங்கார மமகாரங்களென்றும், இந்த்ரஜித் முதலானோர் காம க்ரோதாதி துர்க்குணங்களென்றும், அந்த லங்கையில் தகையப்பட்ட ஸீதையைப் போன்றவன் சேதநன் என்றும், பகவதாஜ்ஞையால் அந்தச்சேதநன் உஜ்ஜீவநத்தில் ப்ரவ்ருத்தனான ஆசார்ய துல்யன் ஹநுமான் என்றும் விவரிக்கப்பட்டது. இந்த வ்யாக்யாதாவுக்கு முன்பே இவ்வர்த்தங்களை விஶதமாக, "தெவா தஹ்ரதிஶெஷிரியா நநிநொ நக்ஷவாயிஷ்டிநெ தெஹெஹவிநு ஹவவிம்யநாவஶிமநெ தீநாம்தஶாஶாஷிதஃ । க்ஷரியெவ ஹநஷநெ நம ராணா ப்ரவ்யாவிதாயஃ வநாநு ஸம்காராஷவிமெதஹ ராஜதநயா ந்யாயெந ஶாஸவ்யநெ" என்கிற ஶ்லோகத்தால் தேசிகன் ஸமர்த்தித்திருக்கின்றனர். நமக்குத் தெரிந்த

வரையில் தேசிகன் ஸாதித்ததற்கு மூல ப்ரமாணமான, "ஃூமெஷ்ரி

யா நநம்வொரும் யொஃெநா ரஜநீவரம் । விவெகஶரஜாலெந ஶ

ஃம்நயதிவொதிநாம் ॥ யெ॒யஃ ஷணவவிஶாஜ்ஞ ஷெதாயஜஜுஷ

வ॒ஷஃ । ரக்ஷூரா ஜீவ நயநஃ யநஶ்ஶ்ஶாரகலாங்கிதஃ ॥ " என்கிற ஸ்ரீ

ஸாத்வதஸம்ஹிதா ச்லோகங்களின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்:-

நீருண்ட மேகம்போன்ற வர்ணமும், செந்தாமரைக் கண்களும், வில்லையும் அம்பையும் கொண்ட கைகளும் பொருந்திய ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸ்ரீராமசந்த்ரன், த்யாநத்தில் ப்ரவர்த்திக்கின்ற யோகிகளின் சித்தத்துக்கு சுபமான ஆச்ரயமாகின்றான். மநுஷ்யருடைய சித்தமானது எப்போதும் இங்குமங்கு மோடிச் சலித்துக்கொண்டிருக்கும். அந்தச் சித்தத்தைப் பகவான் தன்னுடைய ரூபாதிசயத்தால் அபஹரிக்கின்றான். மநுஷ்யர் மநஸ்ஸானது அஜ்ஞாநமென்றும், அந்தகாரமென்றும் சொல்லப்பட்ட பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற்றி ஸதா ஸஞ்சரிக்கின்றது. ஆதலால் அதை ரஜநீசரன் (அதாவது இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் ராக்ஷஸன்) எனச் சொல்லலாம். அதற்கு ஸஹகாரியாக நிற்கின்ற பத்து இந்த்ரியங்களையும் பத்துத் தலையாகச் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸன் முமுக்ஷுக்களுடைய யோசனையில் அதி கோரஸ்வரூபன் எனப்படலாம். ஆதலால் தம் மநஸ்ஸைப் பகவத் த்யாநத்தில் செலுத்த முயல்கின்ற யோகிகள், அது தங்களுக்கு அவசமாகப் போய், இந்த்ரியங்கள் த்வாரா விஷய ஸஞ்சாரம் செய்ய யத்தநிக்கையில், 'தெஷாம் ஸத தயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே', என்றும், 'தெஷாம் ஜ்ஞாநஜம் தமஃ நாஶயாமி ஆத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா' என்றும் கீதையில் புருஷோத்தமன் சொன்னபடியே, ஆத்மபாவஸ்தனாக அவன் த்யாநிக்கப்பட்டானாகில், விவேகமெனும் சரஜாலங்களைக்கொண்டு, அவர்கள் ஹ்ருதயங்களில் அவன் ஜ்ஞாநதீபத்தை ஏற்றி, அஜ்ஞாநரூபமான ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி, தன்னை அவர்கள் அடையும்படியான ஜ்ஞாநத்தையும் பக்தியையும் அவர்கட்குத் தந்து, அவர்கள் மநஸ்ஸுக்கு சாந்தியை உண்டாக்குகின்றான். இந்த அர்த்தத்தை, 'ஜுஷ்டம்யயாவ ஶ்ரீத நீஶம் ஜஸ ஶஹிமா ந ஶிதி

வீதஶோக:,' என்று ஶ்ருதியும் உதாஹரித்தது. 'யேஷாமிந்தீவரஶ்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித: । லாபஸ்தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம் குதஸ்தேஷாம் பராபவ: ”॥ என்று, ஸ்ரீ ராகவனுடைய விக்ரஹம் குடிகொண்ட மனத்தருக்கு, இந்த்ரிய மநஸ்ஸுக்களால் அபஜயம் கிடையாதென்றும், அவற்றின் ஜயமும் புருஷார்த்த லாபமும் ஸித்தமென்பதும் சொல்லப்பட்டது. இது பகவானுடைய ஸ்வபாவம். ஸர்வத்ர ஸமனான ரக்ஷகன், தன் ஸத்யஸங்கல்பத்தால், தன்னை விரும்பியவரை விரும்புகின்றவனாகின்றான்; உதாஸீநர்க்கு உதாஸீநனாகின்றான்; ஶத்ரு பாவத்தைப் பாராட்டுபவர்க்கு ஶத்ருவுமாகின்றான். நெருப்பானது ஶுஷ்க பர்ணங்களைப்பற்றிக் காற்றுடன் கூடி அவற்றைப் பஸ்மம் செய்கின்ற ஸ்வபாவமுடையது. அவ்வண்ணமே, யோகிகளுடைய சித்தத்தில் நின்ற விஷ்ணுவானவர் அவர்களுடைய யோகத்துக்குத் தடையாகப் பரிணமிக்கும் அவர்களுடைய பாபங்களைத் தன் ஸ்வபாவத்தால் நாசம் செய்துவிடுகின்றார். இந்த அர்த்தம், 'யதாக்நிருத்ததஶிக: கக்ஷம் தஹதி ஸாநில: । ததா சித்தஸ்திதோ விஷ்ணு: யோகிநாம் ஸர்வகில்பிஷம் ”॥ என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

ஸாத்வத ஸம்ஹிதா ஶ்லோகங்கள் இவ்வளவு யோசனைக்கு இடங்கொடுக்கும். மநஸ்ஸைத் தஶேந்த்ரியாநநனை நிஶாசரனைகவும், யோகிகள் விஷயத்தில், அவர்களால் த்யாகிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமன் விவேக ஶரஜாலங்களால் அப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸை ஶமிக்கச் செய்கின்றானென்றும், ஶ்லோகங்கள் சொல்வதனால், தேசிகன் தம்முடைய ஶ்லோகத்தால் ராமாயணார்த்தத்தை விஸ்தரித்தார். சரீரமானது தஶேந்த்ரியாநநனை மநஸ்ஸால் அதிஷ்டிதம். சரீரம் போன்ற லங்கை தஶாநநனை ராவணனால் அதிஷ்டிதம். சரீரம் ஸம்ஸாரக் கடல் நடுவிலும், லங்கை ஸமுத்ர நடுவிலும் நிற்கின்றது. ஸீதை லங்கையில் தகையப்பட்டு தைந்ய ஸ்திதியை அடைந்தாள். ஜீவன் சரீரத்தில் தகையப்பட்டு தீந ஸ்திதியிலிருக்கின்றான். ஸ்ரீராமன் வ்ருத்தாந்தத்தை ஹநுமான் ஸீதைக்குச் சொன்னவண்ணம், ஆசார்யர்கள் சேதநனுக்குத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கின்றனர். தேசிகனுடைய ஶ்லோக தாத்பர்யம் இவ்வண்ணம் இருக்கின்றது. இதை அநுஸரித்தது

கோவிந்தராஜர் வ்யாக்யாநம். ஸுந்தரகாண்ட ப்ரதம ஶ்லோக மும், அதனுடைய 27-வது அத்யாயம் சரம ஶ்லோகமும், கோவிந்த ராஜீய வ்யாக்யாநத்துக்கு ஸாக்ஷாத்தாக இடம் தருவதாக யோசிக்க ஹேதுவில்லை.

தேசிகனும் கோவிந்தராஜரும் கம்பருக்குப் பிற்பட்டவர்கள். சடையன் வாழ்வு நண்ணிய வெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன், மறைவேதியருடன் ஆராய்ந்து ராமாயணம் பாடினாயி னும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தர்சநம் கம்பருக்கு ராமாயணம் அரங் கேற்றிய காலத்தில் தான் ப்ராப்தமானபடியால், ஸ்ரீமந்நாதமுனி கள் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரமாணமாய் நின்ற பகவத் ஶாஸ்த்ர பரிசயம் கம்பர்க்கு வெண்ணெய்நல்லூரில் உண்டாயிருக்கு மென்று யோசிக்க ஹேதுவில்லை. ஆதலால் உருக்காட்டுப் பட லச் செய்யுள்களில், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு அஷ்டாக்ஷரோபதே சம் செய்வதெனும் உத்ப்ரேக்ஷை, கம்பர் புத்தியில் ஸ்புரித்ததாய் எண்ணுவது ருஜுவாகத் தோன்றவில்லை. ஆனாலும் வால்மீகி விஷயத்தில் போலக் கம்பரைப்பற்றியும், 'ருஷீணாம் புநராத்³யாநாம் வாசமர்த்தோ(அ)நுதா⁴வதி' என்று யோசிக்கப்பொருந்தும்.

"குமுதவல்லி-திருமங்கை மன்னன்".

இப்பெயர்கொண்டதோர் நூல் நமக்குக் கிடைத்தது. இதை இயற்றியவர், நாகப்பட்டணம் வித்வான் ஜெ. ராஜகோபாலப்பிள்ளை யவர்கள். நூலாசிரியரு டைய பாண்டித்யமானது, நூலின் ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ப்ரதிபலிக்கின்றது. அரிய தமிழ் நூல்கள் பலவும் ஆராய்ச்சி செய்தவராதலால், க்ரந்த கர்த்தாவானவர் க்ரந்தத்தில் பலவிடங்களிலும், தக்க அவ ஸரங்களில், பழைய நூல்களில் விளங்கும் செய்யுள்களைத் தம் முடைய க்ரந்தத்தில் பொருந்தக் கோத்திருக்கின்றார். திருமங் கை மன்னன் கதையானது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க்குள் வழங்கும் வண் ணம் படிப்பவர்க்கு இனிதாக நாடகச்செயலில் இந்நூலில் அமைத் திருக்கின்றது. இந்நூல் நடையோ கற்றவர்க்கு எளிதாம்; கல் லாதார்க் கரிதேயாம்; மற்றோர்க்கு மாலடியார் மலரடிக்கண் அன்பு மிகும்படியாகக் கற்றுணரத்தக்கதாம். இவ்வண்ணமே மற்ற ஆழ்வார்கள் சரிதங்களை இந்நூலாசிரியர் விவரிக்க வேண்டு மென யாவரும் விரும்புவர். ஆனால் ஆழ்வார்களைப்பற்றித் தத்

காலம் வழங்கும் கதைகள் யாவும் சரித்ரமெனக் கருத இடமில்லை. இவற்றில் தோன்றும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களும் அஸம்பாவிதாம்ஶங்களும், ஸம்ப்ர்தாய பாஹ்யர் அப்யுபகமம் செய்யமாட்டார். தேஜோவாங்களும் தக்க அவஸரங்கள் நேர்ந்தாலன்றி லோகாநுபவத்தை அதிக்ரமித்து நடக்கமாட்டார். இது நிற்க மஹநீயர்கள் அநுஷ்டாநங்கள் லோகத்துக்கு ப்ரமாணங்களாகின்றன. ஆதலால் அவற்றில் தர்மலோபத்தைக் கிஞ்சித்தும் ஶங்கிக்க இடமிராமல் சரித்ரம் வளர்ந்தால் யுக்தமாயிருக்கும். ஸ்ரீ ராமனையும் க்ருஷ்ணனையும்பற்றி, "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:, க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்று வசநங்கள் இருக்கின்றபடியால், அவனடியார்கள் தர்மலோபம் செய்யாரென்றே கொள்ளல் வேண்டும். தமிழ் மறையில் நாம் கண்டபடி பகவத்பக்தியை நமக்குக் காட்டி ஸம்ரக்ஷித்த அவதார புருஷர்கள் சரித்ரம் தர்மத்தில் தான் நிலைத்து நின்றிருக்கு மென்பதை நாம் பல தரம் வரைந்திருக்கின்றோம். ஆதலால், ராஜகோபாலப் பிள்ளையவர்கள் மாலுகந்த வாசிரியர் சரிதங்களைத் தமது இனிய நடையில் இன்னும் எழுதும்போது, அவற்றுள் கதாபுருஷர்களைப்பற்றிச் சாயாமாத்ரமளவுகூட வைகுண்யம் தட்டாமலிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

ஹரப்ரஸாத ஶாஸ்த்ரி உபந்யாஸம்.

மஹாமஹோபாத்யாயர் ஹரப்ரஸாத ஶாஸ்த்ரி என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் பாஷாந்தரத்திலும் பேர்பெற்ற வித்வான் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா விஷயமாகக் காசியில் ஹிந்து கலாசாலையில் உபந்யஸிக்கும்போது, மௌர்ய சந்த்ரகுப்தனெனும், மாகத ஸார்வபௌமன் மந்த்ரியாயிருந்த கௌடில்யர் என்பவர், பாஸரெனும் நாடக கவியின் வசநங்களைத் தமது க்ரந்தத்தில் உதாஹரித்திருக்கின்றா ரென்கின்றார். இதனால் பாஸ கவி 2300 - வருஷங்கட்கு முற்பட்டவர் என்று ஸித்திக்கின்றது. பாஸர் நாடகங்கள் தத்காலம் வழங்குகின்றபடி ராமாயண பாரத பாகவத வ்ருத்தாந்தங்களை விவரிக்கின்றன. வால்மீகி ராமாயணம், மஹாபாரதம், வ்யாஸோக்த புராணங்கள் இவை யாவும் 2300 வருஷங்கட்கு முன்பட்ட ருக்விதாநமெனும் க்ரந்தத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்று முன்பே சொன்னோம்.

அந்த ஶாஸ்த்ரியே, இந்தியாவானது, 13 - 14 - வது நூற்றாண்டுகளில் துலுக்கரால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டுப் போய் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் க்ரந்தகர்த்தாக்கள் அகப்படுவதே துர்லபமாய்ப் போன காலத்தில், ' கர்நாடகத்தில் மாதவாசார்யரும், த்ராவிடத்தில் வேதாந்ததேசிகனும், மிதிலையில் கண்டேப்வரரும், விஶேஷமாக ப்ரகாஶித்தனர் ' என்று சொல்லுகின்றார். " க்ஷெமொஷ்யஹ வஹுஸாஹஸ்ராணி விஹாயஹ்வ வம்நஃவம்நஃ ", தத்வ ஸ்வரூபம் ஸுநிஷ்பந்நமாக வேண்டுமானால், தேசிகனைப்போல் அதற்காக ப்ரமப்பட்டவர்களை யோசிக்கப் பொருந்தாது.

ஸமஸ்க்ருத வித்யை கண்களை மூடச்செய்யு மென்றும், இங்கிலீஷ் வித்யை கண்களைத்திறக்கு மென்றும் சென்ற நூற்றாண்டில் ஒரு பேர்பெற்ற இந்தியர் சொன்னதாக ஶாஸ்த்ரி மொழிகின்றார். அந்த அபிப்ராயத்தை ஶாஸ்த்ரிகள் ஆதரிக்கின்றாரில்லை. ஆதரித்தாலும் குற்றமில்லை. ஏனென்றால் கண்டோக்தமாய்க் கடோபநிஷத் சொன்னதாவது :—இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை க்ரஹிக்கின்றன. அவை அந்தராத்மாவைக் காணமாட்டா. புத்திதார்ட்யமுடைய யாரோ ஒரு புருஷன் இந்த்ரியங்களைத் தடுத்து, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கின்றான் ' என்பது தான். ஆதலால் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யை தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமளிக்கும். ஐஹிக ஸுகங்கட்கு உதவமாட்டா. அதை அபேக்ஷித்தவர் இங்கிலீஷ் வித்யைக்குத் தான் போகவேண்டும்.

குருபரம்பராஸாரசிந்தனை.

(1) அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் பரவிய க்ரமங்கள்.

ஸகல ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் பரமாசார்யன் ஸர்வேஶ்வரன். அவன் மர்த்யர்க்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணும் ப்ரகாரங்கள் பல. அவன் ஜ்ஞாநத்தைத் தானே நேராக உபதேசிக்கும் வகை லொன்று. முதலில் சதுர்முகனுக்குத் தானே வேதங்களை உபதேசித்தான். ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் மதுகைடபர் என உருவெடுத்துச் சதுர்முகனிடத்தில் நின்று வேதங்களை அபஹரிக்கவும், பகவான் தானே அவர்களை ஸம்ஹரித்து, மறுபடியும் நான்முகற்கு வேதங்களைத் தந்தனன். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி, "அப்போது தேவரீர் ஹயக்ரீவ ரூபத்தைத் தரித்தவராய்க்கொண்டு, ரஜோகுண தமோகுண ரூபராயும், மஹா பலிஷ்டர்களாயும், வேதங்களை அபஹரித்தவராயு மிருந்த மதுகைடபர் எனும் அஸுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்து அவர்க்கு (ப்ரஹ்மாவுக்கு) ஶ்ருதிகணங்களைத் தந்தருளினீர். அதனால் சுத்தஸத்வமயமான ஹயக்ரீவரூபத்தை (அவதார தத்வம் அறிந்தவர்கள்) தேவரீருக்கு அத்யந்தம் ப்ரியமான சரீரமென்று அறிகின்றார்கள்." (1) என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ப்ரஹ்லாத ஸ்தோத்ரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. "பாஞ்சராத்ரம் முழுதும் நாராயணன் நேராக அருளிச்செய்தது" (2) என்கிறபடியே, பகவத் சாஸ்த்ரத்தை க்ருதயுகத்தில் பகவான் தானே யருளிச்செய்தனன். திருநாராயணீயத்தில் உபரிசரோபாக்யாநத்

---

(1) 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌯𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌨𑍁𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌦𑍍𑌰𑍁𑌹𑌾𑌵𑌤𑌿𑌬𑌲𑍌 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍈𑌟𑌭𑌾𑌖𑍍𑌯𑍌 । 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌗𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

(2) 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍.

தில், அதாவது ஶாந்தி பர்வம், 343 - வது அத்யாயத்தில், இந்த பகவத் ஶாஸ்த்ர மாஹாத்ம்யத்தை ப்ரபஞ்சிக்குமிடத்தே, "அந்த (உபரிசரவஸு எனும்) ராஜன் இறந்த பிறகு, ஸநாதநமான இந்த ஶாஸ்த்ரம் அந்தர்தாநத்தை அடையப்போகின்றது. இதெல்லாம் என்னால் உங்கட்குச் சொல்லப்பட்டது." (1) என்று, புருஷோத்தமன்தானே ஸப்தருஷிகளுக்கு உரைத்தான் என்று வசனமிருக்கின்றது. "த்வாபரயுகத்தின் முடிவிலும் கலியுகத்தின் முதலிலும், ஸங்கர்ஷணனால் சொல்லப்பட்ட ஸாத்வதம் எனும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் விவரிக்கப்பட்ட அநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை அவலம்பித்து, க்ரமமாக நித்யமும் அவ்வவர் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் ப்ராஹ்மணராலும், க்ஷத்ரியராலும், வைஶ்யராலும் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலான பாகவத சிஹ்நங்களுடன் கூடின ஶூத்ரர்களாலும் (பகவான்) அர்ச்சிக்கத்தக்கவன்; ஸேவிக்கத்தக்கவன்." (2) என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே, விச்சிந்நமாய்ப் போன அதே ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தானே மறுபடியும் பகவான் ப்ரகாஶிப்பித்தான். இன்னும் ஹம்ஸ, மத்ஸ்ய, ஹயக்ரீவ, நரநாராயண, ஸ்ரீக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்து, தானே நேராக லோகத்தார் அறிய நின்று, தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை லோகாநுக்ரஹார்த்தமாக ஶரண்யன் ப்ரகாஶிப்பித்தனன். பகவத்கீதை நாலாவது அத்யாயம் முதலில், "ஶாஶ்வதமான இந்த (க்கர்ம) யோகத்தை மந்வந்தரம் முதலில் நான் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேன். விவஸ்வான் மனுவுக்கும், மனு இக்ஷ்வாகுவுக்கும் உபதேசித்தனர். இப்படி ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாக ப்ராப்தமான இதை (ப்பூர்வம்) ராஜர்ஷிகள் அறிந்தனர். அந்த யோகம் பஹு காலத்தின் பிறகு இவ்வுலகில் நஷ்டமாய்விட்டது. புராதநமான அந்த யோகமே என்னால் இப்போது உன்பொருட்டு சொல்

---

(1) 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌨𑍃𑌪𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂 ।
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌃 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾 ॥

(2) 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍈𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍃𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 । 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌨𑍀𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ॥ 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌗𑍀𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌯𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌆𑌦𑍌 𑌕𑌲𑌿𑌯𑍁𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥

லப்பட்டது. ஏனென்றால், நீ என்னிடம் பக்தியுள்ளவ னென்றும், என் ஸ்நேஹிதன் என்றும் இந்த உத்தமமான ரஹஸ்யம் (உனக்கு உரைக்கப்பட்டது)" (1) என்று ஸ்ரீ பகவான் அர்ஜுநனுக்கு வெளியிட்டார்.

இவ்விதமாகப் பரமபுருஷன் ஸ்வயமே பல அவஸரங்களில் ஜ்ஞாநோபதேசம் பண்ணியருளினான்.

இதரர்களிடம் விசேஷமாகத்தானே அதிஷ்டாநம் செய்தும் உபதேசித்தனன் என்பது ஒரு ப்ரகாரம். முக்யமாக வ்யாஸர் முதலானவர்களை அநுப்ரவேசித்து நின்று மஹாபாரதம், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் முதலான க்ரந்தங்களை லோகரக்ஷணார்த்தம் ப்ரவர்த்திப்பித்தான். இதனாலன்றோ வ்யாஸர் விஷ்ணுரூபி யென்றும், விஷ்ணு வ்யாஸரூபீ யென்றும் (2) வசனமுண்டு. இன்னும் "க்ருஷ்ணத்வைபாயநரான வ்யாஸரை ஸர்வேச்வரனான நாராயணனென்று அறி. ஏனெனில், ஓ மைத்ரேய! பூலோகத்தில் மற்ற யாவர் தான் மஹாபாரத கர்த்தா ஆகவல்லவர்?" (3) என்றும், "அந்த மஹர்ஷியின் நாமோச்சாரண மாத்ரத்திலே பீஷ்மர் கைகூப்பிக்கொண்டு சொன்னார்." (4) என்றும், வேதவ்யாஸரிடம் பகவானுடைய விசேஷ அநுப்ரவேசம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுளது.

இதரர்களை உபதேசார்த்தம் பகவான் நியமிப்பது முண்டு. இது மற்றோர் ப்ரகாரம். ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைத் தந்தும், விசேஷஜ்ஞாநங்களை உபதேசித்தும், அவர் முகமாக ஶாஸ்த்ரங்

---

(1) 𑌇𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌹𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌨𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌮𑌨𑍁𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑌵𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 । 𑌸 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌨𑍇𑌹 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪 ॥ 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑍇𑌽𑌦𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑌃 । 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌸𑌖𑌾 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥

(2) 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 ।

(3) 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌮𑍍 । 𑌕𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑌕𑍃𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥

(4) 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑍇𑌃 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌜𑌲𑌿𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍.

களை லோகத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித்தான். முண்டகோபநிஷத்திலும் சாந்தோக்யோபநிஷத்திலும், அதர்வ ருஷிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மா அத்யாத்மவித்யா ப்ரதாநம் செய்ததைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மாவினிடம் ஜ்ஞாநத்தை அடைந்தவர் பலர். "இந்த ஜந்மத்திலேயே தம்முடைய ப்ரயத்நமின்றிப் பகவானுடைய க்ருபாவிசேஷத்தினடியாகவே, பராவர தத்வஜ்ஞாநங்களை அடைந்தவராய்க்கொண்டு,நிவ்ருத்திமார்க்கத்திலிருந்தவர்கள்"(1) எனப்பட்ட ப்ரஹ்மபுத்ரர்களான ஸநத்குமாராதிகளை யிட்டும், லோகத்துக்கு ஹிதப்ரவர்த்தநத்தை ரக்ஷகன் செய்தருளினன். மீண்டும், நாரதர், பராசரர், சுகர், சௌநகர் முதலான பல மஹர்ஷிகளைக்கொண்டு அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் குலையாதபடி நடத்திவைத்தான்.

இன்னும், தான் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை யெல்லாம், ஜ்ஞாநாதிகர் என்று லோகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற பீஷ்மர் முதலானவர்களைக்கொண்டு அந்த அர்த்தங்களே ப்ராமாணிகங்கள் என, அவற்றை யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்கள் முன்பாக, ஸம்வாத விஷயங்களாக்கி வைத்தனன். இது பகவான் அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் தழைக்கச் செய்தவகைகளில் மற்றொன்று. ஆதலால் "அந்த ஸர்வேஸ்வரனை ஆசார்யனும்பிதாவும் குருவுமாயிருக்கின்றவனை"(2) என்றும், "நாராயணனுக்கும் குரு எனக்கும் எல்லா லோகங்கட்கும் குரு," (3) என்றும், "நீ தான் பந்து; குருவும் நீ தான் (4) என்றும் "ஜகத்துக்குக் குருவாகின்றாய்; கதியாகவுமிருக்கின்றாய்," (5) என்றும், சொல்லுகிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யனனவன் நாராயணன் என்பது ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகின்றது.

அவன் யுகாந்தரங்களில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பித்தபடியை மேல் விவரித்தவண்ணம் காட்டியருளி, இந்த

---

(1) 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌗𑌤𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃.

(2) 𑌤𑌮𑍀𑌶𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍍.

(3) 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃.

(4) 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵.

(5) 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑌸𑌿 𑌗𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑌿 𑌜𑌗𑌤𑌾𑌂.

யுகத்தில் அவனே, நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்துக்குப் பரமாசார்ய னாகவும் உபகாரகனாகவும் இருந்தபடியை யோசிக்கின்றார். "முன் னமே உண்டாயிருந்த அந்தந்த விக்ரஹ விசேஷங்களை, அச்யு தன், கலியுகத்தில் அநுப்ரவேசம்செய்து தன்னிஷ்டத்தை நடத்து கின்றான்." (1) என்கிறபடியே ஆழ்வார்களை அநுப்ரவேசித்து லோகோபகாரம் செய்தருளினான். தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் ஈச்வ ரன் சில ஜீவர்களை விக்ரஹ விசேஷத்தாலும் சக்திவிசேஷத் தாலும் அதிஷ்டித்து, அதிசயித கார்யங்களை நடத்துகிறதும் விப வாவதாரங்களின் பேதம் என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பகவானே பராங்குச பரகாலாதி ரூபங்களாக அபிநவ மாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணியருளி, மேகங்கள் ஸமுத்ர ஜலத் தில் ஸாரமான பாகங்களை ஆகர்ஷித்து, அவற்றை ஸர்வோபஜீவ் யமான தண்ணீராக வர்ஷிப்பதுபோல், வேதார்த்தங்களில் மநுஷ் யர் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டிய ஸாரதமமான அம்சங்களை, யாவர்க் கும் அதிகரிக்கலான தமிழ் மொழியில் ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டி னான். இப்படி ஆழ்வார்களும் ஈச்வரனுடைய விபவாவதார விசேஷங்களென்று கருத்து. ஆழ்வார்கள் கலியுகத்தில் முமு க்ஷுக்களுக்கு மிகவும் உபகாரகராக நிற்கின்றார்கள். ஆதலால், க்ரந்தாரம்பத்தில் 'பொய்கைமுனி பூதத்தார்' என்று, இவர்களை அவ்வவர் நாமங்களினால் சொல்லி, அவர்கள் பண்ணின உபகாரம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்: "பொய் கைமுனி, பூதத்தார், பேயாழ்வார், குளிர்ந்த தாம்ரபர்ணீ நதியின் கரையில் அவதரித்த சடகோபன், விஷ்ணுசித்தன், (ஆண்டாள்,) ஸ்ரீ வைஷ்ணவரிடம் தோஷமொன்றும் காண இசையாத குலசே கரன், தேசிகனிடம்போல் ஸ்ரீரங்கநாதன் விசேஷமாக க்ருபை பண்ணின பாணர்க்குள் ச்ரேஷ்டர், தொண்டரடிப்பொடியாழ் வார், அதிக்ஷேபம் செய்த ஆஸுரத்தன்மையுடையவரான சிலர்க் குச் சித்ரகூடத்தில் ஜ்யோதிஸ் சப்தவாச்யனை ஸர்வேச்வரனா கத் தோன்றியருளிய திருமழிசைப்பிரான், வாளும் வேலும் மேந்தி, ஸர்வார்த்தாபஹாரம் பண்ணிப் பிறகு நாராயணனை ஆசார்யனாக

---

(1) 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌲𑍌 𑌪𑍍𑌰
𑌭𑍁𑌃 । 𑌅𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌮𑍀𑌹𑌿𑌤𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁
𑌤𑌃 ॥

வடைந்து, அவனிடம் ஸர்வ விசேஷார்த்தங்களையும் க்ரஹித்து, தமது க்ரந்தங்கள் மூலமாக லோகத்திற்கெல்லாம் வேதார்த்தங்களை ப்ரகாசிக்கும்படிசெய்த திருமங்கை மன்னன், ஆக இவர்கள் பகவானுடைய அநுபவத்தில் மூழ்கினவராய், ஆநந்த நிர்ப்பரர்களாய்ப் பாடிய ருஜுபாவங்களுடன்கூடிய ப்ரபந்தங்களை நாம் அவற்றின் தாத்பர்யார்த்தங்கள் நெஞ்சில் படும்படியாகப் படித்து, ஸ்வதஃ ப்ரமத்தாலறியக்கூடிய விசேஷார்த்த கர்ப்பமான உபநிஷத் ப்ரதேசங்களின் அர்த்தங்களை யெல்லாம் நிஷ்கர்ஷிக்கின்றோம்.” (1)

(2) அஸ்மதாசார்ய பரம்பரை.

மேல் விவரித்த ப்ரகார மெல்லாம், முதலில் நான்முகற்கு உபதேசம் செய்தது தொடங்கி, ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் பர்யந்தம், ஸாக்ஷாத்தாகவும், மஹர்ஷிகளை அநுப்ரவேசித்தும், அங்யர்களை அத்யாத்ம வித்யாப்ரசாரத்தில் நியமித்தும், ஜ்ஞாநாதிகர்களைக் கொண்டு அந்த வித்யையை ஸம்வாத விஷயமாக்கியும், ஆழ்வார்களை ஸ்வாம்சபூதர்களாய் அவதரிப்பித்து ஸாரார்த்தங்களை அவர்களைக்கொண்டு ப்ரகாசிப்பித்தும், தான் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஸந்மார்க்கத்துக்கு, வெளியாகவும் மறைந்தும் நின்ற சத்ருக்களாகிய பாஷண்டிகளால் தீங்கு விளையாதிருக்கும்படி, சரண்யன் மறுபடியும் ஸங்கல்பித்தான். ஏனென்றால், கலியுகத்தில் அத்தீங்கு விளைந்ததே. ஆதலால், “ஸாக்ஷாத்தாக நாராயணனே சில மநுஷ்ய சரீரங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றைக் கொண்டு அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களை க்ரந்தங்களாகப் பண்ணுவித்து, ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கிப்போன லோக ஜநங்களைத் தன் பேரருளால் அந்த சாஸ்த்ர ரூபமான கையால் உத்தாரணம் செய்கின்றான்” (2) என்றும், “பீதாம்பரதரனை பரமோபகாரகன்

---

(1) பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் தண்பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டுசித்தன், துய்யகுலசேகரனம் பாணநாதன் தொண்டரடிப்பொடிமழிசை வந்தசோதி, வையமெலா மறைவிளங்க வாள்வேலேந்து மங்கையர்கோ னென்றிவர்கள் மகிழ்ந்துபாடும், செய்யதமிழ் மாலைகள்நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே.

(2) ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவஃ க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் । மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ரபாணிநா ॥

அத்யாத்மவித்யாப்ரதாநம்செய்யும் ஆசார்யனுய் அவதரித்து,"(1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அகஸ்த்யரால் பஹுமாநிக்கப்பட்ட த்ராவிட தேசத்தில், அநேக ஆசார்ய ரூபங்களாக அவதாரம் செய்தருளினுன். இவர்களாவார்: ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், பாஷ்யகாரர். இவர்களிலும் நமக்கு இந்த விஷயத்தில் மிகவும் கொண்டாடத்தக்கவர் நம் வேதாந்ததேசிகன். அவர் குமாரர் சொன்னபடி, தேசிகன் ராமாநுஜன் அவதாரம். ஸ்ரீநிவாஸன் தேசிகனுய் அவதரித்தார். அவர் நமக்குக் குரு, தெய்வம், ப்ராப்யன், ப்ராபகன். ஆதலால், பவக்கடலில் மூழ்கிப்போய்த் தவிப்பவரைக் கரை யேற்ற ப்ரவர்த்தித்தவர்கள் நம்முடைய ஆசார்ய பரம்பராந்தர்கதர்களான நாதயாமுந ராமாநுஜ வேங்கடநாதார்யாதிகள் என்பது ஸ்புடமாக ஏற்படுகின்றது. ஸர்வேச்வரன் ஸர்வத்ர அந்தர்யாமியாக இருந்தவனுகிலும், ஆசார்யர்களிடம் விசேஷமாக ஸாந்நித்யம் செய்து லோகோபகாரம் செய்கின்ருன். உபோத்காதாதிகாரத்தில் இவ்வாசார்யர்களைக் குறித்துப் 'பரம காருணிகனுன பரமசேஷியாலே ப்ரேரிதர்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகிலும், மேல்குறித்த ச்லோகத்தில் ஸாக்ஷாத் என்று சொல்லியிருப்பதால், ஆசார்யர்களுடைய சரீரங்களில் பரண்யன், அவருடைய ஜீவாத்மாக்களால் மறைக்கப்படாமலிருக்கும்படியாக ப்ரவேசித்து, அவர் சரீரங்களைத் தன்னுடையதாக்கிநின்று, ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநம் செய்கின்ருன் என்று ஏற்படுகின்றது. க்ரந்தத்தின் முடிவில், ஆசார்யர்களின் ஜிஹ்வாக்ரங்களை ஸிஂஹாஸநமாக ஸ்வீகரித்து அவ்விடம் ஹயக்ரீவன் எழுந்தருளி ப்ரகாசிக்கின்ருனென்றும், என்றும், அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைக தாநனுன ஸ்ரீமந் நாராயணன், ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கிப்போனவரைக் கரையேற்ற ஸங்கல்பித்து, ஒவ்வோர் அவஸரத்தில் அவர்களுடைய சரீரங்களைத் தானே ஆச்ரயிக்கின்ருனென்றும், ச்லோகத்தாலும் (2)தமது ஆசார்யன்

---

(1) பீதகவாடைப்பிரானுர் பரமகுருவாகி வந்து.

(2) [illegible]

ஹயக்ரீவனே யென்பதை ஒரு பாட்டினுலும் (1) திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதை இவ்விடம் ஸ்மரிக்கவேண்டும். இப்படி மஹாத்மாக்களாயும், பகவானுடைய அம்ஶபூதராயும் இருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யர்களுக்கு, இக்கலியுகத்திலும், த்ராவிடதேசம் அவதார யோக்யமானபடியை யோசித்து "நாராயண பராயணுளான மஹாத்மாக்கள் கலியுகத்தில் ஒவ்வோரிடங்களிலும் அவதாரம் செய்வார்கள். தாம்ரபர்ணீ, க்ருதமாலா, பயஸ்வினீ, காவேரீ, ப்ரதீசீ முதலான நதிகள் ப்ரவஹிக்கும் த்ரமிடதேசத்தில் விசேஷமாக அவதரிக்கப்போகின்றனர்." (2) என்று மஹர்ஷியான வ்யாஸர் புராணமூலமாக அருளிச்செய்தான். நம்மாழ்வார் நம் ஸம்ப்ரதாயத்துக்குக் கூடஸ்தரானுலும், பாஷண்டிகள் நிரஸநார்த்தம் இதம்பரமாய் அவதீர்ணர்களான ஆசார்யர்களில் நாதமுனிகள் முன்பட்டவர். 'நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம்' என்னும்படி யிருந்தது. ஆகையால் ஆசார்ய வம்ஶத்தை அவரைத் தொடங்கி அருளிச்செய்யும்படியாயிற்று. அவர்களுடைய புத்ரஶிஷ்ய க்ரந்தாதிகளுடைய கீர்த்தநம் குரு ப்ரஶம்ஸநத்துக்காக வாகும். புத்ராதிகளுடைய உத்தேஶ்யதா ஸூசநார்த்தமாகவுமாம். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளை முதலில் சொல்லி, அவர்க்கு நம்மாழ்வா ராசார்யரானுரென்று ஸாதித்தருளினுர். மதுரகவி வம்ஶ்யரான ஸ்ரீ பராங்குஶதாஸர் நாதமுனிகளுக்கு கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு உபதேசித்தார். ஆதலால் மதுரகவி ஸம்ப்ரதாயம் நாதமுனிகளுக்குண்டு. திருவாய்மொழியால் அவர்க்குத் தத்வஜ்ஞாநம் உத்பந்நமாயிற்று. அவருடைய யோகதசையில் நம்மாழ்வார் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவராய், அவர்க்கு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் உபதேசித்தருளினுர். இப்படி நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானபடி. நாதமுனிகள் ந்யாயதத்வம் என்கிற ஶாஸ்த்ரமும் யோகரஹஸ்யமும் அருளிச்செய்தார். நாதமுனிகள் பிள்ளை ஈஶ்வரபட்டாழ்வான். அவர்

---

(1) வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிகராய் விரகாலடியோம் உள்ளத்தெழுதிய தோலையிலிட்டனம்.

(2) கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா: । க்வசித் க்வசிந் மஹாபாகா த்ராவிடேஷு ச பூரிஶ: ॥ தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ । காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ ॥

பிள்ளை ஆளவந்தார். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்: ஆகமப்ராமாண்யம், புருஷநிர்ணயம், ஆத்மஸித்தி, ஈச்வரஸித்தி, ஸம்வித்ஸித்தி, கீதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்தோத்ரம், சதுச்லோகி, ஆக எட்டு. நாதமுனிகள் சிஷ்யர் உய்யக்கொண்டார் எனப்பட்ட புண்டரீகாக்ஷர். புண்டரீகாக்ஷர் சிஷ்யர் மணக்கால்நம்பி எனப் பட்ட ஸ்ரீராமமிச்ரர். இவர் ஆளவந்தாரெனும் யாமுனசார்யர்க்கு ஆசார்யரானர். ஆளவந்தார் ஶிஷ்யர்கள் பதினைவர். பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமாலையாண்டான், திருமலைநம்பி, ஆளவந்தாராழ்வார், முதலானோர் அவர்க்குள் அடங்கியவர்கள். பெரியநம்பியெனும் மஹாபூர்ணரிடம் இராமாநுஜன் ஆச்ரயித்தார். திருக்கச்சிநம்பியும் அவரிடம் ஆச்ரயித்தார். இராமாநுஜன் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் ரஹஸ்யார்த்தங்களை க்ரஹித்தார். திருமாலையாண்டானிடம் திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டருளினர். திருமலை நம்பியிடம் ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டார். ஆளவந்தா ராழ்வாரிடம் திருவாய்மொழி யோதினர்; ஸ்தோத்ராதிகள் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினர். இராமாநுஜன் செய்தருளின ப்ரபந்தங்கள் ஒன்பது. அவையாவன: ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சிறியகத்யம், பெரியகத்யம், ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம், நித்யம். இராமாநுஜன் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த ப்ரதானர்களை, அவ்வவர் ஸம்ப்ரதாய ப்ரகாரங்களில் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும் என்று அருளிச்செய்து முடிக்கின்றார்.

தேசிகன் திருவடிகளில் விச்வாஸமுடையவர்கள், ப்ராயேண, இராமாநுஜன் முதற்கொண்டு ஷஷ்டபராங்குச யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் பர்யந்தம், ஆசார்யபரம்பரை ஓரான்வழியாய் நிற்கின்றதை அறியலாம். ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்கட்கு, திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், விஷ்ணுசித்தர், நடாதூர் அம்மாள், இவர்கள் பரம்பரையில் ஆத்ரேய ராமாநுஜாசார்யருக்குப் பாஷ்யகாரர் பூர்வாசார்யரானர். ரஹஸ்யார்த்தங்களுக்குக் கிடாம்பி ஆச்சான், ராமாநுஜாசார்யர், ஸ்ரீ ரங்கராஜர், இவர்கள் மூலமாக அவர்க்கு இராமாநுஜன் பூர்வாசார்யராயினர். ஆத்ரேய ராமாநுஜாசார்யர், வேதாந்ததேசிகன், ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வாமி, கடிகாசதம் அம்மாள், ஆதிவண்சடகோபஸ்வாமி, வரதவிஷ்ணுவாசார்யர், வரதாசார்யர், நரஸிம்மாசார்யர், வரதாசார்யர், ஷஷ்டபராங்குச

ஸ்வாமி, என்றிவ்விதமாகத் தத்காலம் ஆசார்யபரம்பரை ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது.

(3) நம் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள்.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணமாகின்றது நாராயணன் ப்ரஹ்மாவுக்கு முதலில் தந்தவேதங்கள். இவற்றுள் உபநிஷத்துகள் அந்தர்க்கதங்கள். இவை நித்யமாயினும், அநாத்யநந்தமாயினும், இவ்வுலகம் வரையில், அப்போதைக் கப்போது திரோதாநமடைந்துபோய், மந்த்ரத்ரஷ்டாக்கள் எனப்பட்ட மஹர்ஷிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டு லோகத்தார்க்கு உதவுகின்றன. ப்ரஹ்மா மூலமாக அத்யாத்ம வித்யை லோகத்தில் ப்ரவர்த்தித்தது என்பது உபநிஷத்துக்களால் வெளியாகின்றது. இவர் புத்ரர்களான ஸநகஸநத்குமாராதிகள் ஹிதப்ரவர்த்தநம் செய்தனர். நாரத பராசரசுகஶௌநகாதிகள் அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயத்தை நடத்தி வந்தனர். வால்மீகி வ்யாஸாதிகள் வேதோப ப்ரஹ்மண ரூபமான பல க்ரந்தங்கள் செய்தருளினர்கள். பகவான் ஸ்ரீபகவத் ஶாஸ்த்ரத்தைத் தானே ப்ரவர்த்திப்பித்தான்.

ஆதலால் வேதம், வேதாந்தம், கீதை, இதிஹாஸங்கள், ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம், ஶாரீரகஸூத்ரம், மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் முதலானவை நமக்கு ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களாயும், அத்யாத்ம வித்யையை நமக்குக் காட்டுகின்றனவும் ஆகின்றன. இவை யெல்லாம் யுகாந்தரவிஷயம்.

இக்கலியுகத்தில் ஸகல ஜநங்களுக்கும் உபயோகப்படும்படியாக வேதார்த்தங்களை ஆழ்வார்கள் மூலமாக ஈஶ்வரன் ப்ரகாசிப்பித்தான். ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்கள், வேதபாகங்களில் அபிப்ராய பேதங்கள் உண்டாகத்தக்க ப்ரதேசங்களில், அர்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொடுக்கின்றன. இதனால் தேசிகன் அருளிச்செய்கின்ற அர்த்தங்களெல்லாம் உபய வேதாந்த ஸித்தமென்று ஸூசிதம்.

இவற்றை யெல்லாம் ப்ரமாணமாகக் கொண்டவர்கள், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலாக ஏற்பட்ட நம்முடைய ஆசார்யர்கள். இவர்கள் பஹுக்ரந்தங்களை எழுதி, ஸம்ப்ரதாய சத்ருக்களையும், பாஷண்டிகளையும் நிரஸநம் செய்து ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தருளினர்

கள். இவர்கள் மூலமாக நமக்கு ஸம்ப்ரதாயம் கிடைத்தபடியால், இவர்கள் பரம்பரையை அநுஸந்திக்கவேண்டிய ஆவஶ்யகதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதனிமித்தமாக அதிகாரத்தின் முதலில் ஒரு ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார். அதாவது, "குருக்களின் பொருட்டும், அவர்கள் குருக்களின்பொருட்டும் நமஸ்காரோக்திகளை அப்யஸிக்கின்றோம். அவர்க்குள் ஆதிபுருஷரும் ஜகதீஶ்வரர்களுமான தம்பதிகளை ஶரணமடைகின்றோம்." (1) என்று ஸாதிக்கின்றார்.

இதனால் க்ரந்தகாலக்ஷேபாரம்ப காலங்களிலும், அதனுடைய உபதேசகாலங்களிலும் ஆசார்ய பரம்பராநுஸந்தானம் கர்த்தவ்யம் என்றும், அந்த அநுஸந்தானத்துக்கும், வித்யாக்ரஹணத்துக்கும் ப்ரயோஜனம் பகவத் ஶரணாகதி என்றும் வெளியாகின்றது.

(இன்னும் வரும்)

பத்ராதிபர்.

---

(1) 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌮𑍋𑌵𑌾𑌕𑌮𑌧𑍀𑌮𑌹𑍇 । 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌮𑌹𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍌 𑌦𑌮𑍍𑌪𑌤𑍀 𑌜𑌗𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌤𑍀 ॥

ஸ்ரீ:.

ஜநகநந்தினீ.

கோபுர த்வாரத்தில் பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரை நெருங்கி, "ஸ்வாமிந்! அந்த யதி யார்? எங்கே எழுந்தருளியிருக்கின்றார்?" என்றனன்.

"அவர் ரங்கநாத ஸ்வாமி; உப்பிலியப்பன் கோவிலில் இருக்கின்றார்" என்று அந்த வைஷ்ணவர் சொன்னார்.

"அந்த ஸ்வாமியுடன் செல்கின்றவர்கள் யாவர்?" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் கேட்டான்.

"அவர்கள் யாரோ? எங்காணும்! உமக்கு வேலை ஒன்றுமில்லையா?" என்று அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் சொன்னார்.

ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு முகம் சுஷ்கித்தது. ஆனால் கோபங்கொண்டானில்லை. நிலா வெளிச்சத்தில், தன் கலாசாலைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். போகும் வழியில் தன் தேசஸ்தரான ஆதிவராஹாசார்யரை ஸந்தித்தான். அவரும் ஸ்ரீநிவாஸனைப் பார்த்தவுடன், ஏது ஸ்ரீநிவாஸா! இந்தப் பக்கம் வந்துவிட்டாய். ஊரில் அண்ணா அம்மா ஸௌக்யமாக இருக்கின்றார்களா?" என்று கேட்டனர்.

"ஆதிவராஹாசார்யா! பெருமாள் கோவிலில் எல்லாரும் க்ஷேமந்தான். நேற்றுகூட அண்ணா கடுதாசி எழுதியிருக்கிறார். ஏதோ இப்படி வந்தேன். பெருமாளை ஸேவிக்கலாமென்று தோன்றிற்று. கோவிலுக்குப் போனேன். அங்கே யாரோ ஒரு ஸ்வாமி எழுந்தருளினார். அவருடன் பகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வந்தார்கள்" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் சொல்ல,

"அவர் ரங்கநாத ஸ்வாமியாய்த் தானிருக்க வேண்டும்" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அப்படித்தான் அங்கொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் சொன்னார். இன்னும் அந்த ஸ்வாமி உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருப்பதாகவும் சொன்னார்" என்று சொன்னான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆம். ஆம். அந்த ஸ்வாமிதான்" என்றார் ஆதிவராஹம்.

"என் மாமா கேசவாசார்யர் மாப்பிள்ளை அந்த ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் காலக்ஷேபம் செய்கிறாரோ?" என்று கேட்டான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆர்? நாவல்பாக்கம் ராமாநுஜாசார்யர் குமாரரா? அவர் அங்கேதான் காலக்ஷேபம் செய்கிறார். எனக்கு ஸந்நிதியில் கொஞ்சம் கார்யமிருக்கிறது. நீ ஏனப்பா அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் வருகிறதில்லை? உன்னோடு வார்த்தை சொல்லவேண்டும். வருகிறையா? எனக்கு அவஸரமாய்ப் போகவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆதிவராஹாசார்யர் போய்விட்டார். ஸ்ரீநிவாஸனும் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்தனன்.

ஜநகநந்தினியின் புருஷனைப்பார்க்கவேண்டுமெனும் இச்சை ஸ்ரீநிவாஸன் உள்ளத்தில் குடிகொண்டது. அதெப்படிக் கைகூடுமென்று யோசித்தனன். உப்பிலியப்பன் கோவிலுக்குப் போனால் ரங்கநாத யதியையும், அவர் பரிவாரத்தையும் பார்க்கலாம். பக்கத்தில் யாரையாவது கேட்டால் பார்க்க விரும்பியவரைக் காட்டுவார்கள். ஆனால் அப்படிப் போய்ப் பார்த்து வர ஸ்ரீநிவாஸன் இசைந்தானில்லை. முதலில் அவன் அநாமதேயனைகப் போய் வரவேண்டும். அவனுடைய அவைதிகத் தோற்றம், வைதிகர் நடுவே பரிஹஸிக்கப்படலாம். இன்னும் ஜநகநந்தினி புருஷன் அவனையும், அவன் வந்தவாறையும், அவன் அபிப்ராயத்தையும் அறிந்தாராகில், அப்பரிஹாஸம் வ்ருத்தியாவதற்கு இடம் தரும். ஆதலால் உப்பிலியப்பன் கோவிலுக்கு இதம்பரமாகப் போகும் எண்ணத்தை விட்டொழிந்தான். இப்படி யோசனை செய்துகொண்டு, சிலநாள் கழித்த பிறகு, ஒரு சனிக்கிழமை மத்யாஹ்ந வேளையில் ஆதிவராஹாசார்யர் க்ரஹத்தை நோக்கி நடந்தான். அந்த வீட்டை அவன் நெருங்கவும், வீதித் திண்ணைமீது உட்கார்ந்து வெற்றிலை பாக்கு மென்றுகொண்டிருந்த ஆதிவராஹாசார்யர் அவனைப் பார்த்தவுடன், "ஸ்ரீநிவாஸா! வா. உன்னைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்று அன்றைக்குச் சொன்னேனே. தெய்வாதீநமாய் வந்துவிட்டையே. ஸந்தோஷம். உட்கார்." என்றனர்.

ஸ்ரீநிவாஸனும் வீதித்திண்ணைமீது உட்கார்ந்தனன். "ஏனப்பா! நீ இங்கு வந்திருக்கிறதாகப் பகு நாளாய்க் கேள்விப்படுகிறேன்.

இந்தப் பக்கமே வருகின்றாயில்லை. ஸ்வஜநங்களைப் பார்ப்பதில் உனக்கு வெறுப்பா?" என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அப்படிக்கு ஒன்றுமில்லை. கலாசாலையின் அருகில் எங்களுக்கு வாஸஸ்தாநமும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. விடுமுறை நாள்கள் தவிர, மற்றை நாள்களில், அந்தத் தோட்டத்தைவிட்டுவருவது ஸாத்யமாயினும், புஸ்தக நிரீக்ஷணத்திற்கு அந்நாள்கள் தான் அவகாசம் தருகின்றன. ஆதலால் ப்ராயேண எங்களுக்கு வெளியில் ஸஞ்சரிக்க இடமில்லை" என்று சொன்னான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"சென்னைப்பட்டணத்தில் உனக்குப் படிக்கச் சரிப்படாதா? திருக்குடந்தைக்கு ஏன் வந்தாய்?" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"என்னமோ வந்துவிட்டேன். படிப்பில் பின்னடைந்தேன். கூடவாசித்தவர்கள் மேல் வகுப்புகளுக்கு ஏறவும், அவர் முன்னிலையில் கீழே இருக்க வெட்கப்பட்டு இவ்விடம் வந்துவிட்டேன்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"உனக்குக் கலாசாலை வஸதியில் ஆஹாராதிகள் ஸௌக்யமாயிருக்கின்றனவா?" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"நாம் விரும்பியபடி ஸௌக்யம் கிடைக்குமோ? கிடைத்ததைத்தான் பெரிதா யெண்ணவேண்டும்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஸ்ரீநிவாஸா! கொஞ்சம் பலஹாரம் பண்ணுகிறையா? கோவிலிலிருந்து பெருமாள் ப்ரஸாதம் வந்திருக்கிறது. எழுந்திரு, உள்ளே போவோம்" என்றுகொண்டு ஆதிவராஹாசார்யர் எழுந்திருந்தார். ஒன்றும் வேண்டாம் என்றும், பசியில்லையென்றும், ஸ்ரீநிவாஸன் சொல்லியும் கேட்காமல், அவனை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கை கால் சுத்திசெய்ய ஜலம் கொடுத்து, ஒரு மணை போட்டு, அதன்மீது ஸ்ரீநிவாஸனை உட்காரவைத்தார். ஸ்ரீநிவாஸனும் அவர்கொடுத்த பகவத் ப்ரஸாதம் ஸ்வாதுதமமாக இருக்க த்ருப்தியுடன் புசித்தனன்.

"ஸ்ரீநிவாஸா! நீ அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் வா. இதோ பெருமாள் சித்ரோத்ஸவம் கண்டருளப்போகின்றார். நீ ஏன் ப்ரதிதிநமும் வந்து பெருமாளை இரண்டு வேளையும் ஸேவிக்கக்கூடாது? காவிரிக்கு அக்கரையினின்று வருவது கஷ்டமாயிருந்தால், நம்மு

டைய க்ரஹத்திலேயே உத்ஸவம் பத்து நாளும் இருந்துவிட லாமே. கலாசாலை உனக்கு மூடப்பட்டு இருக்கின்றதன்றோ?'' என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"கலாசாலை மூடித்தான் கிடக்கின்றது. ஆனால் பரீக்ஷை ஸமீபித்துவிட்டது. இது க்ரந்தங்களைச் சிந்திக்கவேண்டிய ஸமயம். உத்ஸவவிபவத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தேனாகில், கும்பகோணவாஸம் எனக்கு வ்யர்த்தமாய்ப் போய்விடும்'' என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆனால் நீ ப்ரதிதிநமும் வரவேண்டாம். நாலாம் திருநாள் ராத்ரி கருடோத்ஸவம். அது மிகவும் விபவமாய் நடக்கும். அதற்கும், பெருமாள் ரதாரோஹணத்துக்கு எழுந்தருளும்போதும், ஒரு ரதோத்ஸவத்துக்கும் வந்தாயானால் போதும்'' என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஸௌகர்யப்பட்டால் வருகின்றேன். அந்த உத்ஸவங்கட்கு ரங்கநாதஸ்வாமி எழுந்தருளுவரோ?'' என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"அவரைப்பற்றி உனக்கென்ன? ஸ்வாமியைத் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கப் போகின்றையோ? ஓஹோ! உன் அம்மான் மாப்பிளையைப் பார்க்கவேண்டுமோ? ஆம். அன்றைக்கே நீ கேட்டாயன்றோ? அந்த ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அவர் காலக்ஷேபம் செய்கின்றாரோ என்று கேட்டாய்.'' என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அவரைப் பார்க்கக் கொஞ்சம் இச்சையுண்டு'' என்றனன் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆனால், தேருக்குப் பெருமாள் மத்யாஹ்நம் எழுந்தருளுவர். அப்போது ஸ்வாமியும் வருவர். நாவல்பாக்கம் பிள்ளையும் தென்படுவர். நீ அவச்யம் வரவேண்டும்'' என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

இவ்விதமாகச் சிறிது காலம் ஸம்பாஷித்த பிறகு, ஸ்ரீநிவாஸன் எழுந்திருந்து ஸ்வஸ்தாநத்துக்குச் சென்றனன். திருத்தேர் உத்ஸவம் முதல்நாள் வரவேண்டுமெனும் நிச்சயத்துடன் சென்றனன். கூடுமானால் இதர உத்ஸவங்களையும் காண விரும்பினான்.

உத்ஸவ மத்யே ஒருநாள் காலையில் ஸ்ரீநிவாஸன் ஸ்நாநாதிகளை முடித்துக்கொண்டு, ஆதிவராஹாசார்யர் க்ரஹத்துக்கு வந்தான்.

அப்போது அவர் வீட்டில் இல்லை. வீட்டில் பெண்டுகள் அவர் ஸந்நிதிக்குச் சென்றதாகச் சொன்னார்கள். ஸ்ரீநிவாஸனும் ஸந்நிதிக்குப் போனான். கோபுர த்வாரத்தை நெருங்கும் தருணத்தில், பகவான் திருவீதி யலங்கரிக்க எழுந்தருளிவிட்டார். கொஞ்சம் தூரத்தில் நின்றே அவனுடைய ஸுந்தர விக்ரஹத்தை ஸ்ரீநிவாஸன் தர்ஸித்தான். பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களில் முன் விஸ்வாஸமற்று வளர்ந்தவனுக்கு, ஜநகநந்தினியின் யோசனைகளில் கௌரவமுண்டாகிப் பகவத் விக்ரஹத்தை நின்று ஸேவிக்க ஆபிமுக்யமும் உண்டாயது. அந்த அவஸரத்தில் ஸார்ங்கதரன் தர்ஸநம் ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ப்ராப்தமானது அவன் ப்ராசீந ஸுக்ருத பலமாய் ஸம்பவித்த ஈஸ்வரனுடைய ஸௌஹார்த்தமன்றோ? ஆபிமுக்யம் இல்லாமல், குடந்தையிலும் பலர்க்கு ஆராவமுதன் அழியாவழகும் அநாகர்ஷகமாய்ப் போகின்றது. ஆனால் ஸ்ரீநிவாஸன் விஷயத்தில், ஸத்ஸங்கம் ஸகல ஸ்ரேயஸ்ஸையும் தரவல்லதாயிற்று. பகவானைத் தர்ஸித்துக்கொண்டு ஓர் புறமாய் அவன் நிற்கவும், பகவான் எழுந்தருளிவிட்டார். பின்னால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வேதபாராயணம் செய்துகொண்டு வந்தனர். அவர்கள் ஸமீபத்தில் வந்த ஆதிவராஹாசார்யரும் ஸ்ரீநிவாஸனைப் பார்த்தவுடன், அவனிடம் சென்று அவன் கையைப் பற்றினார். "ஸ்ரீநிவாஸா! வந்தையா? மிகவும் ஸந்தோஷம். பெருமாளை ஸேவித்தையா? இந்த ஸேவை எங்கு கிடைக்கும்? வரதனை ஸேவித்தவர்கள், பிறகு இந்தப் பெருமாளை ஸேவித்துத் தான் த்ருப்தராவார்" என்று சொன்னார்.

பின்பு இருவரும் வேத கோஷ்டியின் முன்னும் பின்னுமாக அநுயாத்ரையாய்ச் செல்லுகையில், ஸ்ரீநிவாஸன் நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தனன். "என்ன பார்க்கின்றாய்? ரங்கநாத ஸ்வாமியையும் அவர் அந்தேவாஸிகளையும் தேடுகின்றையோ? ஸ்வாமி எழுந்தருளக்காணோம். ஒரு வேளை எழுந்தருளலாம். இல்லாவிட்டால், நாளைய தினம் மத்யாஹ்நம் திருத்தேரின் மீது ஆராவமுதன் எழுந்தருள லக்நம் வைத்திருக்கின்றது; அப்போது ஸ்வாமியை நிஜமாய்த் தர்சிக்கலாம்" என்று ஆதிவராஹாசார்யர் சொன்னார்.

இதற்குள், பகவான் கீழ்வீதியைக் கடந்து தென்னண்டை வீதியில் ஸஞ்சரித்தனர். "ஆதிவராஹாசார்யா! என்ன இந்த

ஸ்வாமிகள் வேதாக்ஷரங்களை வெளிவிடாமல் உச்சாரணம் செய்கின்றனரே. பெருமாள் கோவிலில் வேத பாராயணம் கம்பீரமாய் நடக்குமே" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் சொன்னான்.

"இப்படித்தான் இந்த ஊர் வழக்கம். நம்முடைய தேசத்தாரைப்போல் கஷ்டப்பட்டுப் பாராயணம் செய்யமாட்டார்கள். இன்னும் இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்தையா? இதோ இந்த வீதிக்குள் பெருமாள் திரும்புங்கால், அய்யங்கார் வீதி ஸ்வாமிகள் வந்து பெருமாளை ஸேவித்துவிட்டு யாவரும் அப்படியே திரும்பிப் போய்விட்டார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்முடைய தேசத்தில் போல் பெருமாளுடன் அநுயாத்ரையாகத் தொடர்வது இங்கு கிடையாது. இன்னும் ஸ்ரீராமன் ஸந்நிதியினிடம் பார். அய்யங்கார் வீதி மேலண்டை பாகத்தில் வஸிப்பவர் அவ்விடம் பகவானைத் தர்சித்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அப்படித்தான் பாட்ராசார் வீதி ஸ்வாமிகளும். பெரிய தெருவிலும் அவ்வவர் அகங்களின் வாசலில் நின்று தான் பகவத்தர்ஶநம் செய்வார்கள். இது இந்த ஊர் வழக்கம்" என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஆமாம்; பெருமாளுடன் செல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிதமாகக் காண்கின்றனர். நான் புறப்பட்டுப் போகின்றேன். நாளை மத்யாஹ்நம் ஸந்நிதிக்கு வருகின்றேன். இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் பரீக்ஷை ஆரம்பிக்கின்றது. எனக்கு இந்தப் புறம் வருவதற்கு அவகாசம் குறைவு" என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீநிவாஸன் நடந்தான். திருக்குடந்தை வழக்கப்படி ஆராவமுதன் வீதிகளில் உத்ஸவம் கண்டருளி ஸந்நிதிக்குள் சென்றனர்.

மறுநாள் மத்யாஹ்நம் பகவான் ஸந்நிதியினின்று புறப்பாடாகி ரதாரோஹணத்துக்கு எழுந்தருளுங்கால், ஸேவார்த்திகள் விசேஷமாகக் கூடினார்கள். ஶங்கம், சக்ரம், கதா, ஶார்ங்கம் முதலான திவ்யாயுதங்களும், ஹார, கேயூர, கிரீட, குண்டலாதி திவ்ய பூஷணங்களும், ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸைக் குன்றச்செய்யவும், சிரித்த பங்கயத்தைபோன்ற திருமுகத்தின் சீர்மை ஸேவார்த்திகள் த்ருஷ்டி சித்தங்களை அபஹரிக்கவும், சத்ரு ஸம்ஹாரார்த்தமாக முன்மாதலியால்ப்ராத்திக்கப்பட்டு இந்த்ரரதமேறியவண்ணம் ஆழ்வார் மங்களாசாஸந மணிந்த திவ்யரதமேற வெழுந்தருளும் ஶரண்யனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றைக் காண உடன்படுமோ? இந்தத் தர்ஶநம் ஸ்ரீநிவாஸனுக்குக் கிடைத்தது. பகவத் கடா

க்ஷம் அவனுக் குண்டாக வேண்டிய காலம் நெருங்கினபடியால் முன் திவ்யமங்களரூபியாக விளங்கிய எம்பெருமானிடம் அவனுக்கு உண்டாயிருந்த த்வேஷம் விலகி, அவனைத் தர்மிக்க ஆபிமுக்யம் ஜநித்தது. பெருமாளை நிலைத்து நின்று ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கையில், தான் அவ்விடம் வந்த காரணத்தையும் மறந்துவிட்டான். அத்தருணத்தில் ஆதிவராஹாசார்யர் அவனைக் கூப்பிடவே அந்யசிந்தை அவனுள்ளத்தில் புகுந்தது.

"என்ன ஸ்ரீநிவாஸா! பெருமாளை மிகுந்த பக்தியுடன் ஸேவிக்கின்றையே. ஸார்ங்கபாணி உன்னை வசப்படுத்தி விட்டனரோ? நான் உன்னைக் கூப்பிடுமட்டும் என்னைப் பார்த்தாயில்லையே!" என்று ஆதிவராஹாசார்யர் சொன்னர்.

"ஆம்! பகவத்ஸேவை மிகவும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது. உப்பிலியப்பன் கோவிலிலிருந்து ஸ்வாமி எழுந்தருளி யிருக்கின்ருரோ?" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் கேட்டான்.

"ஸபரிவாரமாக எழுந்தருளி இருக்கின்ருர். பெருமாள் எழுந்தருளும் பர்யந்தம் இவ்விடம் நிற்போம். பின்னல் அந்த ஸ்வாமி ஸேவை ஸாதிப்பர்" என்று ஆதிவராஹாசார்யர் சொன்னர். அவ்வண்ணமே இருவரும் அவ்விடம் நின்ருர்கள். பின்னல் யதியும் அவர் சிஷ்யர்களும் வந்தனர். "அதோ பார்த்தையோ! ஸ்வர்ணச்சாயையுடன் மஹா தேஜஸ்வீயாய்க் காஞ்சீபுரம் தேகுரன்ஸு வேஷ்டியைத் தரித்துக்கொண்டு, இருபத்தைந்து இருபத்தாறு வயஸ்ஸுள்ளவரெனத் தெரிகின்ருரே! அவர்தான் உன் மாதுலன் மாப்பிள்ளை. கல்யாணத்தில் நீ அவரைப் பார்க்கவில்லையோ? இதுவரையில் நீ அவரைக் கண்டதில்லையோ!" என்ருர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"கல்யாண காலத்தில் நான் இல்லை. இப்போது தான் நான் அவரைப் பார்க்கிறேன்" என்ருன் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"வா; உங்களுக்குள் பரிசயம் செய்துவைக்கிறேன்" என்று கொண்டு ஆதிவராஹாசார்யர் ஸ்ரீநிவாஸன் கையைப்பற்றி இழுக்கவும், "வேண்டாம்; எனக்கு லஜ்ஜையாயிருக்கிறது. இப்போது அவருடைய தூரதர்சநம் போதும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் தன்னிடத்தில் தானே நின்ருன்.

"எனக்கும் அவருடைய பரிசயம் மிதந்தான். அவருக்கு மிதபாஷியென்றும், ஸதா க்ரந்தாவலோகநம் செய்பவரென்றும்

க்யாதி உண்டாயிருக்கின்றது. கூட காலக்ஷேபம் செய்கின்றவர்களுடனும் அவர் ஸ்நேஹ பாவத்தை வ்ருத்தி செய்வதில்லையாம்" என்று சொன்னர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஆனல் நாம் அவரை நெருங்குவது உசிதமன்று. என் வேஷத்தை அவர் பார்த்தாராகில் என்னுடன் அவர் ஸம்பாஷிப்பதே துர்லபம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் ஆதிவராஹாசார்யருடன், அலங்க்ருதமான சித்திரைத் தேர் முன்பாகப் போய் நின்றான். யதியும் சிஷ்யர்களுடன் அப்புறமே நின்று ரதஸ்தனை கேசவனைத் தர்சநம் செய்துகொண்டிருந்தார். தேர் வடங்களின் கீழ்ப்புறமாக அவரும் அவர் சிஷ்யர்களும் நின்றுகொண்டிருக்க, அவரை நன்றாகப் பார்க்க வெண்ணி ஸ்ரீநிவாஸன் வடங்களைத் தாண்டப்போகவே, ஆதிவராஹாசார்யர் ஸ்ரீநிவாஸனை இழுத்துக்கொண்டார்.

"ஏன் இழுக்கின்றீர்? அந்தப் பக்கம் இன்னும் ஸுகமாய் இருக்குமே" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஸுகமாய்த்தான் இருக்கும். வடங்களைத் தாண்டக்கூடாது" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஏன் தாண்டக்கூடாது? இதோ பாரும்; எத்தனை பெயர் தாண்டிச் செல்கின்றனர்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"பெருமாள் ரதத்தின்மீது எழுந்தருளுமுன்னும் தாண்டக் கூடாது. ஸ்வாமி எழுந்தருளின பிறகு ரதம் பகவானுடைய திருமேனியெனப் பாவிக்கத்தக்கது. பெரியவர்கள் வடங்களைத் தாண்டமாட்டார்" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அப்படியா? இதோ த்வாதச ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களுடன் கூட ஸ்வாமிகள் தாண்டிப் போகின்றார்களே" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"அவர்கட்குத் தெரியாது. நாம் வடங்களைத் தாண்டப் படாது" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

இவ்விதமாக ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், ரதத்தை இழுப்பதற்கு யாதொரு ப்ரயத்நத்தையும் காணமல், ஸ்ரீநிவாஸன் ஆதிவராஹாசார்யரை அதைப்பற்றிக் கேட்டான். அவரும் அன்று ஆள்கள் கூடவில்லையென்றும், ரதம் இழுப்பது துஸ்ஸாத்ய

மென்றும் சொல்லவே, ஸ்ரீநிவாஸன் அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு தன்னிருப்பிடம் போகப் புறப்பட்டான்.

போகும் வழியில் பாதையை நோக்கினனில்லை. பக்கங்களில் உயர்ந்த வீடுகளையும் பார்த்தானில்லை. எதிராக நடந்த ஜநங்களையுங் கண்டானில்லை. கால்கள் அப்யாஸத்தால் அவன் வஸதிக்கு அவனைக் கொண்டுபோயின. மநஸ்ஸானது அந்ய சிந்தையில் ஆழ்ந்துவிடவே, அவனது கரணங்கள் விஷயங்களை அந்த மநஸ்ஸுடன் ஸம்பந்தப்படுத்தவில்லை. ஜநகநந்தினியைப்பற்றிப் பூர்வ யோசனைகளை த்யாகம் செய்தானாயினும், அவளிடம் அவன் முன் கொண்ட ஸகாரண விச்வாஸம் அகாரண விச்வாஸமாக மாறி நிலைத்து நின்றது. "அவள் வைதிக ஸார்வபௌமனுடைய பெண். விசேஷமாகத் தத்வ நிரூபணம் செய்தவள். ஸதாசாரத்துடன் கூடினவள். அவளுக்கு யான் எவ்வண்ணம் அநுரூபமான பர்த்தா ஆவேன்? அவள் பர்த்தாவின் விலக்ஷணமான ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸையும், அவர் முகத்தில் ப்ரகாசிக்கும் அவரது ப்ரஹ்மவித்தமத்வத்தையும் இன்று கண்டேன். அவரன்றோ அவளுக்கு அர்ஹர். அவளன்றோ அவருக்குத் தகுந்த பத்நீ. நானோ தத்வஜ்ஞாந வாஸனை அற்றவன். அநவரதம் அநார்ய ஸம்ஸர்க்கத்தில் மூழ்கிப் போனவன். அநாசாரங்கட்கெல்லாம் ஏகாச்ரயமாயிருக்கப்பட்டவன். எனக்கு அவள் பத்நீயாகாமல் தப்பித்துக்கொண்டனளே. அது அவளுடைய ஸுக்ருதவிசேஷம். ஆனாலும் அவளுடைய ஸ்மரணமொன்றே எனக்கு உத்தாரகமாக வேண்டும். என் படிப்பு என்னை ஸத்வர்த்மாவில் செல்லவொட்டாது. வ்ருத்திக்கென்று மாதா பிதாக்கள் என்னை இவ்வழியில் விட்டனர். இந்த்ரியமையாத அஸத் ஸம்ஸர்க்கம் என் புத்தியைக் கெடுத்துவிட்டது. என் சரீரஸுகம் தான் எனக்குப் பெரிதாகி நின்றது. சரீராவஸாநத்தில் அநுவர்த்திப்பதோர் ஜீவதத்வத்தை மறந்தேன். காமப்ரேரிதனாய் ஜநகநந்தினியை இச்சித்தேன். அவளிடம் நான் கொண்ட காமம் காமத்தின் பொருட்டுப் பயன்படவில்லை. அது காமத்தைக் கொன்றுவிட்டது. எனக்கு அவள் யாதொரு உபதேசம் செய்தாளில்லையானாலும், ஸன்மார்க்கதர்சியாய் விட்டாள்" என்றிவ்வண்ணம் யோசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பத்ராதிபர்.

614

த்ரிதசாலயம்.

கைலாஸ பர்வதமும் மாநஸஸரஸ்ஸும் தக்ஷிண தேசத்தார்க்கு அநுபவஸாத்யங்களன்று. உத்தர நாட்டாரிலும் சில ஸுக்ருத விசேஷமுள்ளவர்தான் அந்த ப்ரதேசங்களைத் தர்சிக்கின்றார்கள். ஸ்வேன் ஹெடின் எனும் ஐரோப்பியர் அந்த ப்ரதேசங்களைத் தர்சித்தார். அவர் இவ்வண்ணம் எழுதுகின்றார்:—

"லோகத்தில் எல்லாத் தடாகங்களுள்ளும் மாநஸரோவரம் புண்யதமமானது; க்யாதியால் விசேஷித்தது; இந்தியாவின் பூர்வ காநங்களாலும் க்ரந்தங்களாலும் கொண்டாடப்பட்டது. இந்த ஸரஸ்ஸைத் திபத்தேசத்து பௌத்தரும் புண்ய தீர்த்தமாக எண்ணுகின்றார்கள். இரண்டு மதங்கள், கைலாஸத்தையும் மாநஸத்தையும் இவ்வண்ணம் பூஜிப்பதற்குக் காரணம், அவற்றை நேராகத் தர்சித்து, அந்த ஸ்தல விசேஷத்தால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட சித்தமுடையவர்க்குத்தான் தெளிவாய் விளங்கும். அது பூமியைச் சேர்ந்ததன்று; பரலோகத்தின் ஓர் பாகம். அத்தடாகக் கரையில் ஓர் குன்றின் மீதேறி அதை முதலில் நான் தர்சித்தேன்; அந்த ஆச்சர்யகரமானதும், மஹிமை பொருந்தியதும், நிஸ்ஸமமான அழகுடையதுமான தோற்றத்தைப் பார்த்தவுடன் என் கண்களினின்று ஆநந்த பாஷ்பம் ப்ரவஹித்தது. கைலாஸ மந்தத்தக் கிரிகள் மத்யே ஏறக்குறைய பதினைந்து பதினாறு மைல் குறுக்களவு பொருந்தியதும் வர்த்துளாகாரமாக அமைந்ததுமான அந்த ஸரஸ்ஸானது, ஒரு விஸ்தாரமான இந்த்ரநீலக் கல்லானது அவ்விடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதெனக் காணப்படுகின்றது. சித்ரமெழுதுகின்றவன் அந்தத் தோற்றத்தைக்காட்டிலும் அழகுடைய தோற்றமொன்றைச் சிந்திக்கவும் மாட்டான். அந்தத் தடாகத்தின் தீர்த்தத்தைவிட ருசியுடையதும் ஸுகம் தருவதுமான மற்றொரு ஜலத்தை நினைக்கக்கூடவில்லை. எவ்வளவு காலம் இங்கே வஸித்தாலும் எனக்கு த்ருப்தி குறையாது. இந்தத் தேவலோக தடாகக்கரையில் வஸித்து, இங்கே

மரணமடைய எனக்கு மிகவும் இஷ்டம். சரித்ரங்களும் கதைகளும் இந்த ப்ரதேசத்தைப்பற்றி வளர்ந்தன. தேவர்க்கும், மநுஷ்யர்க்கும் இது ரமணீய தர்சநயோக்யமானது. ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்ட விரும்பியவர்க்கு இது ஒரு கரையாக நிற்கின்றது. பூலோகத்தில் ஸர்வ புண்ய க்ஷேத்ரங்களுக்குள்ளும் அது புண்யதமமானது. ஏஷியா கண்டத்திற்கு நாபீகமலம் போன்றது; கங்கை, ஶதுத்ரி, ஸிந்து, ப்ரஹ்மபுத்ரா முதலான நதிகளுக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநம்; லோகத்தில் முதன்மையான க்யாதியைப் பொருந்திய கைலாஸம் முதலான பர்வதங்களால் சூழப்பட்டது. வேதகாலம் முதல் எவ்வளவோ கணக்கற்ற யாத்ரை செய்பவர்கள் அப்புண்யபூமி தர்சந நிமித்தமாக அவ்விடம் வந்துளர்; ஸரஸ்ஸில் நீராடி, நீரருந்தி, ஆத்ம த்ருப்தியை ஸம்பாதித்துளர்; இருபத்தெட்டுமைல் சுற்றளவு பொருந்திய கைலாஸத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து ஆத்மரக்ஷணத்தையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டார்கள். இது லோகத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பர்வதம். எவரஸ்ட் பர்வதம்கூட இதற்கு இணையன்று. இந்த ப்ரதேசத்தில் சப்தம் யாதொன்றும் கேட்கவும் கிடையாது. விவிக்த ஸ்தலம் என்றால், இதைக் காட்டிலும் அப்பெயர்க்குத் தக்கது மற்றெங்கு மிலது. "நாம் (கிறிஸ்தவர்) இந்த ஸ்தலத்துக்கு யாத்ரையாக வருகின்றவரைப் பார்த்து நகைத்து, நமது ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப்பற்றிக் கர்வம் கொள்வோம். நம்முடைய மதம் நமது விஶ்வாஸம் இவற்றை அவருடைய மதவிஶ்வாஸங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். மரணாநந்தரம் நமது அநுவ்ருத்தியின் ஸ்வரூபம் எல்லா ஜநங்கட்கும் கிட்டாத விஷயம். பல ஜநங்கள் அதைப் பலவாறாக யோசித்துளர். நம்முடைய புத்தியில் பருடைய யோசனைகள் தப்பாகக் காணப்பட்டபோதிலும், அவை மலையையும் அகற்றக்கூடிய விஶ்வாஸ தார்ட்யத்துடன் ஆதரிக்கப்படுகின்றன வென்பதைப் பார்த்து நாம் விஸ்மயம் கொள்ளப்பொருந்தும்."

கிறிஸ்தவர் இதற்குமேல் எழுத நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடுமோ? அந்த ஸ்தலத்தின் ரமணீயதை அந்யத்ர தர்சிக்கக் கிடைக்காது; அதன் விவிக்தத்வம் அநிர்வசநீயம்: லோகாதீதம்: தேவதா ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு அதைப்போன்ற தேசம் லோகத்தில் மற்றெங்குமில்லை. ஜ்ஞாநரூபமான தபஸ்ஸுக்கும், அவிச்சிந்நமான ஸ்மரண ஸந்ததியென்று சொல்லப்பட்ட த்யாநத்துக்கும், பகவ

தாராதநத்துக்கு அநுகூலமான சித்தைகாக்ரியத்துக்கும், இது முதன்மையாக உத்தேசிக்கப்பட்ட ஸ்தாநம். ஆதலால் மஹர்ஷிகள் எல்லோரும் இவ்விடத்தில் வஸிக்க உகந்தனர். ஸர்வேச்வரனும் தானே ஆசார்ய சிஷ்ய ரூபதாரனாய் நரநாராயணரெனப் பெயர் கொண்டு வாஸம்செய்த பதர்யாச்ரமம், இந்த ப்ரதேசத்தின் ஸமீபத்திலுள்ளது. அதை ஆச்ரயமாக வ்யாஸர் முடிவில் அடைந்தனர். அவ்விடம் கைலாஸகிரியில் ஸர்வஜ்ஞனும் பஹுருஷிகளுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதனுமான சங்கரன் ஸாந்நித்யம் செய்கின்றார். இந்தப் புண்யக்ஷேத்ரங்களைப்பற்றி நம்முடைய பூர்வ க்ரந்தங்கள் ஸ்மரிப்பதை இங்கே விவரிப்போம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், "𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨𑌰𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌸𑌰𑌃 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌸𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌾𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌗𑍂𑌹𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌰𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾 ।" எனும் ச்லோகங்கள் பாலகாண்டத்தில் 24-வது அத்யாயத்தில் இருக்கின்றன. மாநஸ ஸரஸ்ஸானது சதுர்முகன் ஸங்கல்பத்தால் உண்டானதென்றும், அது கைலாஸ பர்வதத்திலே இருக்கின்றதென்றும், அதினின்று ஸ்ரவித்த ஒரு நதிக்கு ஸரயூ என்று க்யாதியுள்ள நாமம் லபித்ததென்றும் மேல்குறித்த ச்லோக தாத்பர்யம். 𑌕𑍇 - 𑌜𑌲𑍇, 𑌲𑌾𑌸𑌃 - 𑌲𑌸𑌨𑌂, 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾, 𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿, 𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌃, எனும்படி, மாநஸ ஸரஸ்ஸின் ஸமீபத்தில் ப்ரகாசிக்கின்ற பர்வதம் என்றும், மாநஸ ஸரஸ்ஸில் ப்ரதிபலிக்கின்ற பர்வதம் என்றும் கைலாஸத்தைச் சொல்லப் பொருந்தும்.

அநுசாஸந பர்வத்தில் ப்ரகாசிப்தமாய்க் கிடக்கும் உபமந்யூபாக்யாநம் எனப்பட்ட கதையொன்று உண்டு. அதன்படி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஜாம்பவதிக்குப் புத்ர ப்ராப்தியை சங்கர ப்ரஸாதத்தால் உண்டுபண்ணத் திருவுள்ளம்பற்றித் தார்க்ஷ்யன் மீதேறி ஹிமவத் பர்வதமடைந்து அங்கே சிவபக்தராய்த் தபஸ் செய்துகொண்டிருந்த உபமந்யுவினுடைய ஆச்ரமத்தை நெருங்கி, அவரை வந்தநம் செய்தார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் கண்டவுடன் உபமந்யு ருஷியும்,

“ ஹாமதம்வர்ணஶ்ரீகாக்ஷ ஸஹோமிதவாம்ஸிநஃ ।
யஃவ ஞஜ்யஃவ ஞஜயஸிராம் ஓ்ஷ வெஞாஷூ்ஷ்ஷ்டுஸி ॥
ஊநுஷ்வ் தாநுவ்ர தஹ்ராக்ஷாம் ஜுராக்ஷா திஷாஸேஸவும்ம் ।”

[ஹே புண்டரீகாக்ஷ! உனக்கு நல்வர மளிக்கின்றேன். எங்கள் தபஸ்ஸு பலித்தது. ஏனென்றால், யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்ட நீ என்னைப் பூஜிக்கின்றாய். யாவரும் காண விரும்பும் நீ என்னைக் காண இச்சித்தாய். ஸர்வ வ்யாபியான உன்னை மநுஷ்யத்வத்தை அநுஸரிப்பதாக நினைத்து இருக்கின்றோம்.] என்று மொழிந்தார். ஆதலால் வீரசைவர் ஸந்தோஷிக்கும்படி ஏற்பட்ட இந்தக் கதையானது, மாநுஷத்வத்தைப் பகுமாநித்து அவதரித்த ஸர்வேஶ்வரன் விஷயத்தில் நிந்தையின் பொருட்டாகமாட்டாது. ஆகிலும், சிவபக்தனிடம் சிவ தீக்ஷையைப் பெற்றும், சிவனைக் குறித்துத் தபஸ் செய்தும், சிவனை ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தர்சித்தும், புத்ரப்ராப்தி முதலான ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களை அபேக்ஷித்து வரம் பெற்றாரென்று அக்கதை வளர்கின்றது. இவை நஶ்வரங்களை அபேக்ஷிக்கும் ஒரு புருஷன் புரியத்தக்க விஷயங்கள். சைவர் ஒப்புக்கொண்ட த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான விஷ்ணு செய்யப்புகும் வ்யாபாரங்களல்ல. ஆகிலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய கைலாஸ யாத்ரை ப்ரஸித்தமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. அதைப் பற்றி ஹரிவம்சத்தில் கைலாஸயாத்ரை யெனும் ப்ரகரணமொன்றுண்டு. அங்கே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தார்க்ஷ்யனை வரவழைத்து, ‘ஶஃ ஞம் நம்ஓ்ஷூஷ்டுஸ்ரீஸும்ரும்ஶாஸ்வ தம்ஶிவம்’, என்று சொல்லிக் கருடன் மீதேறிப் பதர்யாஶ்ரமத்துக்குச் சென்றதாகக் கண்டிருக்கின்றது. எழுந்தருளின ஸ்தலத்தைப்பற்றியோ, “யத்ர விஷ்ணுஜமநாயஃ தவஸ்த்வாவஸூரரணம் । ஸியாக்ஷரொாக்ஷஸ்ரா த்ரநம் நாநாராயணாவஹ்யா ॥ மமாயத்ரஸிவேஹ்ஷா ஊயெஹ் யாவதிவாவநீ । யத்ரஶக்ரஃஸுயம்ஷா வ்ரத்ரம்வெஷாயஃதக்ஷமம் ॥ ஸ்ரஹ்ஹ தஹ்ராவி நாஶாயும் தவொவஷ்டியாதம்வாரசு । யத்ரஸி ஷாஸ்வஸிஷாஸ்ஹுஃ யஹ்ராக்ஷாஷெவம்ஜநாஷுநம் ॥ ஷெவாஸ்வஷூநய ஶெஸ்வ ஸிஷம்யாம்கிஶூவிவ்ர தாஃ । யத்ர நித்யம்ஜமநாயஃ ஸா

[illegible] ”

என்று ஹரிவம்ஶத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பதர்யாஶ்ரமம் எழுந்தருளினதாகக் கண்டிருக்கின்றது. அது ஸித்தக்ஷேத்ரம். பகவான் நரநாராயண ரூபத்துடன் வஸித்த ஸ்தாநம். தேவர்களும் ருஷிகளும் பகவானை உபாஸித்து ஸித்திபெற்றவிடம். அவ்விடம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முதலில் எழுந்தருளினர். அங்கே மஹர்ஷிகள் பகவானை வந்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்கள். அவர்களை அனுப்பிவிட்டுப் பகவான் தபோவநத்தில் தம்முடைய ஆஶ்ரமத்தில் ஸமாதியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது இரண்டு கோர ரூபத்துடன்கூடிய பிசாசர்கள் பயங்கரமான சப்தம் செய்துகொண்டு ஸ்வாமியின் ஸமாதியைக் கெடுத்தார்கள். அவர்கள் குபேரன் ஸேவகர். இருவரும் ஸஹோதரர்கள். அவர்களில் ஒருவன் கண்டாகர்ணன்; விஷ்ணுவின் நாமத்தையே காதால் கேட்க ஸஹியாதவன்; சிவ பக்தன்; அவன் சிவனை ஆராதித்து ஸ்தோத்ரம் செய்யச் சங்கரனும் அவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகி வேண்டிய வரங்களைக் கேட்கச்சொல்லி ஆஜ்ஞாபித்தனர். கண்டாகர்ணன் முக்தியை வேண்டவும், “ [illegible] ”

என்று, ஶங்கரனால் ஸ்வஹிதத்தைக் கண்டாகர்ணன் அறிந்தனன். விஷ்ணு தான் அம்ருதப்ரதன் என்பது ஸுப்ரஸித்தம். ஆதலால் ஶங்கரன் தன்னுடைய பக்தனைத் தத்காலம் பதர்யாஶ்ரமத்தில் எழுந்தருளியிருந்த கோவிந்தனை உபாஸிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனர். பிறகு கண்டாகர்ணனும் அவன் ஸஹோதரனும் பகவானைத் தர்ஶிக்கவேண்டிப் பதர்யாஶ்ரமம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஒரு மர்த்யனாக நினைத்து, அவரிடம் தாம் வந்த கார்யத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, “ ஹரிஃ

प्राणाः [illegible] साक्षी । यज्ञात्मको यज्ञपतिर्यज्ञमूर्तिः [illegible] ॥" இத்யாதி பல ச்லோகங்களால் விஸ்தரித்துச் சொல்லிவிட்டுத் தாங்களும் யோகத்தில் உட்கார்ந்தனர். "नमो भगवते तस्मै वासुदेवाय वेधसे", என்று ஆரம்பிக்கின்ற ச்லோகங்களால் பகவானை த்யானித்தார்கள். முடிவில் பகவான், "[illegible] । [illegible] तस्य [illegible] । [illegible] पीतकौशेयवसनं [illegible] हरिम् ॥" என்கிறபடி அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் ப்ரகாசித்தார். அதை கண்டாகர்ணன் அறிந்துகொண்டு, "[illegible] । [illegible] कृतकृत्योऽस्मि ॥" என்று, தனக்குப் பகவத் ப்ரஸாதம் கிடைத்ததென்றும், தான் க்ருதக்ருத்யனென்றும் நிச்சயித்துக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். ஹ்ருதய கமலத்தில் கண்டபடியே வெளியிலும் ஜநார்த்தநனை ஸேவித்து அநுபவித்தான். "[illegible] हरिः साक्षात् तस्य [illegible]" என்று அத்யவஸித்தான். பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனைத் தம்முடைய ஹஸ்தத்தால் தடவிக்கொடுத்து, அவனுடைய பிசாசரூபத்தைப் போக்கித் திவ்யரூபத்தைத் தந்தார். அவனையும் அவனுடைய அநுஜனையும் இந்த்ரன் இருக்கும்வரையில் ஸ்வர்க்கவாஸம் செய்யும்படி ஆஜ்ஞாபித்து, இந்த்ரனுடன் தனது ஸாயுஜ்யத்தையும் கொடுப்பதாக வரமளித்தார்.

அதன்பிறகு பகவான் கருடாரூடராய்க் கைலாஸம் எழுந்தருளினர். ருஷிகளையும் அவ்விடம் வரும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார். அவ்விடமானது இவ்வண்ணம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது:— "यत्र [illegible] । यत्र [illegible] शङ्करं शिवम् । यत्र [illegible] । यत्र [illegible] शङ्करं शिवम् ॥ [illegible] ॥ यत्र [illegible]

[illegible] " என்று கைலாஸத்தில் குபேரன் சங்கரனை உபாஸிப்பதாயும், அங்கே ஹம்ஸங்களுக்கு இருப்பிடமான மாநஸஸரஸ் இருக்கின்றதென்றும், அதனின்று கங்கை முதலான நதிகள் உத்பந்நங்களென்றும், அங்கே உமாஸஹாயனாய்ச் சங்கரன் நித்யவாஸம் செய்கின்றாரென்றும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. " [illegible] ।। " என்கிறபடியே அந்தப் பர்வதமேறி ஸ்வயம் ஸர்வேச்வரனாய் இருந்தும், மாநுஷத்வத்தை அவலம்பித்துப் பகவான் தபஸ் செய்ய ஆரம்பித்தார். இப்படி ஏன் பகவான் தபஸ் செய்தாரோ என்பதைப்பற்றி, " [illegible] ", என்கிறபடி நமக்கு அது அறியக்கூடாத விஷயமென்று ச்லோகமிருக்கின்றது. கருத்மானும், ஸ்வாமியினுடைய திவ்யாயுதாபிமாநி தேவர்களும் அக்காலம் ஸ்வாமிக்குப் பரிசர்யை செய்தார்கள். தபஸ்ஸின் அவஸாந காலத்தில் இந்த்ராதி தேவர்களும், நாரதாதி ருஷிகளும் அவ்விடம் வந்து, விஸ்மயத்துடன் ஸ்வாமியினுடைய தபஸ்ஸைத் தர்சித்து, " [illegible] " என்று யாவராலும் த்யாநிக்கப்பட்ட பகவான் தபஸ் செய்வதேன் எனச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். " [illegible] ।। " என்கிறபடியே பகவான் எடுத்த வ்ரதம் முடி

வுக்கு வரவே, சங்கரன் ஸர்வலோக நாதனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தர்சிக்க, உமையுடனும் பூதஸங்கங்களுடனும் கூடினவராய் ப்ராப்தரானார். பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் "[illegible]" என்றாரம்பித்துப் பசுபதியை ஸ்துதிசெய்தார். முடிவில், "[illegible]" என்கிறபடி, சிவன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, யாவரும் கேட்கும்படிப் பின்வருமாறுசொல்ல ஆரம்பித்தனர். "[illegible]" என்றாரம்பித்து "நீயும் தபஸ் செய்ய வேண்டுமோ? உனக்கு வேண்டியதும் ஒன்றுண்டோ? புத்ரன் பொருட்டா உன் தபஸ்? புத்ரன் முன்பே என்னால் கொடுக்கப் பட்டான்" எனச் சில வார்த்தைகள் சொல்லி நீலகண்டர், "[illegible]" எனும்படி உமையுடன் அஞ்ஜலிபத்தராய் நின்று, பகவானை ஸர்வ காரண காரணமாகச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் செய்தார். பின்பு "[illegible]" என்றாரம்பித்துப் பகவானைப் புருஷஸூக்த வாக்யங்களால் தத்ஸூக்த ப்ரதிபாத்யனாக ஸ்துதித்தார். மறுபடியும் "[illegible]

[illegible] ।" இவ்விதமாகப் பகவானுடைய ப்ரஸித்த நாமங்கட்கு வ்யுத்பத்தியால் ஸித்தித்த அர்த்தங்களை வெளியிட்டுப் பின், " [illegible] ", என்றும் " [illegible] ", என்றும், " [illegible] ।" என்று ஸ்ரீ பகவத்கீதை விஷ்ணுபுராணம் இவற்றின் அர்த்தங்களையொட்டித் தான் பகவத் விபூதியில் அந்தர்க்கதரா யிருப்பதை வெளிப்படுத்தினர். பிறகு, " [illegible] ॥" என்று சங்கரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கின்றார்.

பத்ராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)